ROZSUDOK SÚDU PRVÉHO STUPŇA (druhá komora)

z 8. júla 2004 *

Vo veci T-50/00,

Dalmine SpA, so sídlom v Dalmine (Taliansko), v zastúpení: M. Siragusa a F. Moretti, advokáti, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalobca,

proti

Komisii Európskych spoločenstiev, v zastúpení: M. Erhart a A. Whelan, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci A. Dal Ferro, advokát, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalovanej,

ktorej predmetom je návrh na zrušenie rozhodnutia Komisie č. 2003/382/ES z 8. decembra 1999 vzťahujúceho sa na konanie o uplatnení článku 81 Zmluvy ES (vec IV/E-1/35.860-B — Bezšvíkové oceľové rúrky) (Ú. v. EÚ L 140, 2003, s. 1) alebo subsidiárne návrh na zníženie výšky pokuty uloženej žalobcovi,

* Jazyk konania: taliančina.

SÚD PRVÉHO STUPŇA
EURÓPSKYCH SPOLOČENSTIEV (druhá komora)

v zložení: predseda komory N. J. Forwood, sudcovia J. Pirrung a A. W. H. Meij,

tajomník: J. Plingers, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 19., 20. a 21. marca 2003,

vyhlásil tento

Rozsudok

Skutkový stav a konanie [1]

1 Uvedená právna vec sa týka rozhodnutia Komisie 2003/382/ES z 8. decembra 1999 vzťahujúceho sa na konanie o uplatnení článku 81 Zmluvy ES (vec IV/E-1/35.860-B — Bezšvíkové oceľové rúrky) (Ú. v. EÚ L 140, 2003, s. 1, ďalej len „napadnuté rozhodnutie").

...

1 — Nie je uvedené odôvodnenie tohto rozsudku týkajúce sa okolností predchádzajúce sporu. Tie sú uvedené v bodoch 2 až 33 rozsudku Súdu prvého stupňa z 8. júla 2004 JFE Engineering a i./Komisia T-67/00, T-68/00, T-71/00 a T-78/00, Zb. s. II-2501.

6. *Konanie pred Súdom prvého stupňa*

34 Mannesmann, Corus, Dalmine, NKK Corp., Nippon, Kawasaki a Sumitomo podali v období medzi 28. februárom 2000 a 3. aprílom 2000 do kancelárie Súdu prvého stupňa sedem žalôb proti napadnutému rozhodnutiu.

35 Uznesením z 18. júna 2000 po vypočutí účastníkov konania bolo v súlade s článkom 50 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa rozhodnuté o spojení všetkých siedmich vecí na účely ústneho konania. Po tomto spojení sa v kancelárii tajomníka Súdu prvého stupňa mohli žalobcovia v týchto siedmich veciach oboznámiť so všetkými spismi súvisiacimi s uvedeným konaním. Rovnako sa prijali procesné opatrenia zaisťujúce priebeh konania.

36 Na základe správy sudcu spravodajcu Súd prvého stupňa (druhá komora) rozhodol o začatí ústnej časti konania. Účastníci konania predniesli svoje prejavy a odpovedali na otázky položené Súdom prvého stupňa na pojednávaní, ktoré sa konalo 19., 20. a 21. marca 2003.

Návrhy účastníkov konania

37 Žalobca navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— zrušil napadnuté rozhodnutie alebo jeho časť,

— subsidiárne zrušil uloženú pokutu alebo znížil jej sumu,

— zaviazal Komisiu nahradiť trovy konania.

38 Komisia navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— zamietol žalobu ako celok,

— zaviazal žalobcu nahradiť trovy konania.

O návrhu zrušiť napadnuté rozhodnutie

39 Spoločnosť Dalmine na pojednávaní uviedla, že keďže jej v rámci opatrenia na zabezpečenie priebehu konania bola rozhodnutím Súdu prvého stupňa doručená správa nedôvernej povahy týkajúca sa utajených častí spisu, upúšťa od svojho žalobného dôvodu založeného na porušení jej práv na obhajobu z dôvodu dôverného charakteru týchto dokumentov v priebehu správneho konania.

1. *O žalobných dôvodoch založených na porušení podstatných formálnych náležitostí v priebehu správneho konania*

O zákonnosti otázok kladených Komisiou počas vyšetrovania

Tvrdenia účastníkov konania

40 Žalobca uvádza, že jeho právo neprispieť k vlastnému obvineniu bolo porušené sugestívnymi otázkami Komisie kladenými počas vyšetrovania. Zámerom týchto otázok bolo prinútiť ho, aby priznala existenciu porušenia, ktoré je v rozpore

s ustálenou judikatúrou Súdneho dvora (rozsudok z 18. októbra 1989, Orkem/Komisia, 374/87, Zb. s. 3283, body 34 a 35). Žalobca preto navrhuje, aby bolo napadnuté rozhodnutie zrušené ako celok, pretože je založené na odpovediach na tieto otázky.

41 V dňoch 13. februára a 22. apríla 1997 Komisia na základe článku 11 ods. 5 nariadenia č. 17 vypočula žalobcu. Komisia sa usilovala od spoločnosti Dalmine vylákať priznanie, že sa zúčastnila na niektorých stretnutiach medzi výrobcami oceľových rúr a rúrok a že cieľ týchto stretnutí bol protiprávny tým, že by jej pri tejto príležitosti opísala predmetné protiprávne postupy, a to hlavne dohody týkajúce sa zachovania domáceho trhu a dohody týkajúce sa cien, pri ktorých sa mala spoločnosť priznať, že bola ich zmluvnou stranou. Komisia požiadala žalobcu, aby poukázal medzi iným na „prijaté rozhodnutia..., rozdeľujúce kľúče prejednané alebo pevne stanovené zemepisnou polohou a dobu ich platnosti, prejednané alebo pevne stanovené ceny vzhľadom na zemepisnú polohu a dobu ich platnosti určením ich typu". Komisia kritizovala Dalmine za jej neochotu odpovedať na tieto otázky.

42 Dňa 12. júna 1997 Komisia znova požiadala spoločnosť Dalmine, aby jej poskytla vyžiadané informácie. Komisia zastávala názor, že odpovede poskytnuté spoločnosťou Dalmine boli naďalej neúplné, a tak 6. októbra 1997 prijala rozhodnutie, na základe ktorého bol žalobca povinný do 30 dní doplniť vyžiadané informácie alebo zaplatiť pravidelnú pokutu. Žalobca uvádza, že toto rozhodnutie, proti ktorému podal žalobu (uznesenie Dalmine/Komisia, už citované v bode 7 vyššie), ho poškodzovalo.

43 Komisia popiera, že spoločnosti Dalmine kládla otázky, ktorými by ju donútila obviniť samu seba.

44 Komisia ďalej uvádza, že podniky a združenia podnikov nemusia odpovedať na otázky položené im na základe článku 11 nariadenia č. 17 (rozsudok Súdu prvého stupňa z 15. marca 2000, Cimenteries CBR a i./Komisia, tzv. „Cement", T-25/95, T-26/95, T-30/95 až T-32/95, T-34/95 až T-39/95, T-42/95 až T-46/95, T-48/95, T-50/95 až T-65/95, T-68/95 až T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 a T-104/95, Zb. s. II-491, bod 734). Iba v prípade, že podnik poskytne nepresné informácie, je možné na základe článku 15 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 17 uložiť dané pokuty.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

45 Žalobný dôvod, podobne ako rozsudok Orkem/Komisia, už citovaný v bode 40 vyššie (bod 32), sa týka práv na obhajobu podnikov (pozri tiež rozsudok Mannesmannröhren-Werke/Komisia, už citovaný v bode 8 vyššie, bod 63). Z ustálenej judkatúry vyplýva, že podnik pri prijatí žiadosti o informácie podľa článku 11 ods. 5 nariadenia č. 17 má priznané právo mlčanlivosti iba v tom rozsahu, v akom je nútený poskytnúť informácie, ktoré môžu obsahovať jeho priznanie o existencii porušenia, ktoré je povinná preukázať Komisia, alebo platiť pravidelnú pokutu (už citované rozsudky Orkem/Komisia, bod 35, a Mannesmannröhren-Werke/Komisia, bod 67).

46 Na druhej strane, je ustálenou judikatúrou, že podniky nie sú podľa tohto pravidla povinné poskytnúť informácie na základe jednoduchej žiadosti o informácie podľa článku 11 ods. 1 nariadenia č. 17, a preto nemôžu tvrdiť, že ich právo neprispieť k vlastnému obvineniu bolo porušené, ak samé dobrovoľne odpovedali na takúto požiadavku (pozri v tomto zmysle rozsudok Cement, už citovaný v bode 44 vyššie, bod 734).

47 V danom prípade, aj keby spoločnosť Dalmine mohla v tomto konaní predložiť tvrdenia spochybňujúce zákonnosť položených otázok, keď nepredloží prípustnú žalobu proti rozhodnutiu zo 6. októbra 1997 v lehote podľa článku 230 ES (pozri

v tomto zmysle uznesenie Dalmine/Komisia, už citovaný v bode 7 vyššie, žaloba spoločnosti Dalmine proti rozhodnutiu zo 6. októbra 1997 zamietnutá ako neprípustná), postačuje to na skonštatovanie, že napadnuté rozhodnutie môže byť v danom ohľade oprávnené len do tej miery, že otázky, ktoré boli predmetom rozhodnutia zo 6. októbra 1997 ju mohli prinútiť k priznaniu jej účasti na porušení uvedenom v napadnutom rozhodnutí v zmysle Orkem/Komisia, už citovaný v bode 40 vyššie. Aj keď na začiatku svojej žiadosti z 22. apríla 1997 kládla Komisia dlhú sériu otázok, jedinými otázkami, ktoré položila spoločnosti Dalmine, boli otázky týkajúce sa predloženia dokumentov a čisto objektívnych informácií, a preto nemohli prinútiť spoločnosť Dalmine, aby priznala existenciu porušenia.

48 Pokiaľ ide o otázky položené argentínskym spoločnostiam Techint Group a Siderca, ktorým spolu so spoločnosťou Dalmine hrozilo platenie pravidelných pokút z dôvodu, že tieto tri spoločnosti založili samostatný podnik (odôvodnenie 13 a druhý bod článku 2 rozhodnutia zo 6. októbra 1997), je pravdou, že posledná zarážka otázky 2, ktorá bola spoločnostiam opäť položená v rozhodnutí zo 6. októbra 1997 a objavila sa v jeho prílohe, je podobná poslednej zarážke otázok 1.6, 1.7 a 2.3 položeným spoločnosti Mannesmann v rozhodnutí z 15. mája 1998, a že Súd prvého stupňa na základe rozsudku Orkem/Komisia, už citovaný v bode 40 vyššie, zrušil túto zarážku v jeho rozsudku Mannesmannröhren-Werke/Komisia, bod 8 vyššie.

49 Nehľadiac na skutočnosť, že Komisia nepožiadala priamo spoločnosť Dalmine ako právnickú osobu, aby jej poskytla informácie, posledný odsek otázky sa týka iba vzťahov medzi európskymi a latinsko americkými výrobcami, časťou dohody uvedenou v oznámení o výhradách (ďalej len „OV"), ktorá nebola analyzovaná v napadnutom rozhodnutí.

50 Za týchto okolností je potrebné uznať, že rozhodnutie Komisie zo 6. októbra 1997 v tomto ohľade nemohlo nútiť spoločnosť Dalmine obviniť samu seba, odkazujúc na

porušenie založené dohodou o rozdelení trhu uzatvorenou medzi japonskými a európskymi výrobcami, uvedenú v článku 1 napadnutého rozhodnutia. Preto, aj keby v tomto ohľade konala Komisia protiprávne, nemôže to mať najmenší dosah na obsah napadnutého rozhodnutia, a preto ho nemožno posudzovať ako protiprávne.

51 Z vyššie uvedeného vyplýva, že žalobný dôvod musí byť zamietnutý.

O zhode medzi oznámením o výhradách a napadnutým rozhodnutím, pokiaľ ide o dôkaz, o ktorý sa opiera

Tvrdenia účastníkov konania

52 Dalmine uvádza, že Komisia je povinná oznámiť obvineným podnikom všetky dokumenty, na ktorých zakladá svoju žalobu (*XXIII. správa o politike hospodárskej súťaže*, s. 113 a 114). V danom prípade Komisia uviedla v OV a aj v napadnutom rozhodnutí dôkazné dokumenty, ktoré nepripojila k OV.

53 Nasledujúce dokumenty neboli pripojené k OV:

— fax spoločnosti Sumitomo z 12. januára 1990, citovaný v bode 70 OV, reprodukovaný na strane 4785 spisu Komisie a uvedený v odôvodnení 71 napadnutého rozhodnutia,

— správa spoločnosti Vallourec z roku 1994, citovaná v bode 119 OV, reprodukovaná na strane 14617 spisu Komisie a uvedená v odôvodnení 92 napadnutého rozhodnutia.

54 Napadnuté rozhodnutie tiež cituje určité dokumenty, ktoré aj napriek tomu, že boli pripojené k OV, neboli uvedené v samotnom OV, a to zápisy z výsluchu p. Benelli, p. Jachia a p. Ciocca z 2., 5. a 8. júna 1995, zo 6. septembra 1995 a z 21. februára 1996 (uvedené na strane 8220b spisu Komisie a citované v odôvodnení 54 napadnutého rozhodnutia).

55 Toto stanovisko Komisie značne skomplikovalo preskúmanie obviňujúcich dôkazov spoločnosťou Dalmine. Kým napadnuté rozhodnutie odkazuje na dokumenty podľa čísel ich registrácie, OV a spis, ktoré spoločnosť Dalmine mala možnosť preskúmať v priestoroch Komisie, boli utriedené rozdielne. Komisia preto nenapraviteľne porušila práva na obhajobu, čím sama položila základ pre zrušenie napadnutého rozhodnutia. Dalmine uvádza, že predmetné obviňujúce dokumenty by mali byť vylúčené z tvrdení, a že zákonnosť napadnutého rozhodnutia má byť určená bez ohľadu na ne (rozsudok Súdu prvého stupňa z 29. júna 1995, Solvay/Komisia, T-30/91, Zb. s. II-1775, bod 98).

56 Komisia uvádza, že spoločnosť Dalmine mala príležitosť zanalyzovať všetky dokumenty citované v OV alebo v jeho prílohách 3. marca 1999, keď mala prístup k spisu. Z toho dôvodu jej práva na obhajobu neboli porušené (rozsudok Cement, už citovaný v bode 44 vyššie, bod 144).

57 Komisia dodáva, že dokument uvedený na strane 8220b jej administratívneho spisu je citovaný v bode 46 OV.

58 Dokumenty pripojené k OV, ale v ňom neuvedené, „môžu byť použité v [napadnutom] rozhodnutí proti žalobcovi, ak z OV mohol dôvodne vyvodiť závery, ktoré mala Komisia v úmysle z neho vyvodiť“ (rozsudok Cement, už citovaný v bode 44 vyššie, bod 323).

Posúdenie Súdom prvého stupňa

59 Na účel umožniť predmetným podnikom a združeniam podnikov efektívne sa obhajovať proti výhradám vzneseným proti nim v OV je Komisia povinná umožniť im prístup k vyšetrovaciemu spisu, s výnimkou dokumentov obsahujúcich obchodné tajomstvá iných podnikov, iných dôverných informácií a interných dokumentov Komisie (rozsudok Cement, už citovaný v bode 44 vyššie, bod 144).

60 Skutočnosť, že dokument je uvedený v oznámení o výhradách bez toho, aby bol k nemu pripojený, v podstate nezakladá porušenie práv na obhajobu, pretože jeho adresáti majú prístup k tomuto dokumentu predtým, než sú vyzvaní odpovedať na oznámenie o výhradách.

61 V danom prípade, poukazujúc na dva dokumenty, ktoré boli citované v OV, ale neboli k nemu pripojené, Komisia trvá na tom, že spoločnosť Dalmine mala prístup k týmto dokumentom 3. marca 1999, pričom spoločnosť Dalmine túto skutočnosť nepopiera.

62 Pokiaľ ide o tvrdenie, že spôsob sprístupnenia spisu v danom prípade sťažoval identifikáciu dvoch predmetných dokumentov, je postačujúce uviesť, že tieto údajné ťažkosti neovplyvnili schopnosť spoločnosti Dalmine obhajovať sa v danom prípade, keďže sama vo svojom vyjadrení uviedla, že keď mala prístup k spisu Komisie, mala možnosť tieto dokumenty získať.

63 V každom prípade sa obidva predmetné dokumenty, tak v OV, ako aj v napadnutom rozhodnutí odvolávajú skôr na všeobecné opísanie kontextu, než na osobitnú povahu porušenia uvedeného v napadnutom rozhodnutí, takže skutočnosť, že v napadnutom rozhodnutí neexistuje odkaz na tieto dokumenty nemá žiadny dosah na podstatu tohto rozhodnutia. Fax spoločnosti Sumitomo z 12. januára 1990 je uvedený v časti opisujúcej Európsko-japonský klub, ktorý sa objavil v obidvoch dokumentoch a ktorý sa zmieňuje o „špeciálnych trhoch", t. j. trhoch tretích krajín. Pokiaľ ide o správu spoločnosti Vallourec z roku 1994, je v poznámke pod čiarou (poznámka pod čiarou 65 OV a poznámka pod čiarou 30 napadnutého rozhodnutia) na účel potvrdenia skutočnosti, ktorú spoločnosť Dalmine nepopiera, v krátkosti spomenuté, že „22. februára 1994 Valtubes (dcérska spoločnosť spoločnosti Vallourec) prevzal kontrolu nad škótskymi továrňami spoločnosti [Corus] špecializovanými na tepelné spracovanie a závitovanie VAM a založil spoločnosť Tubular Industries Scotland Limited (TISL) s vedúcim postavením na trhu závitových rúr so spojmi prémium alebo štandard v Severnom mori".

64 Pokiaľ ide o dokumenty, ktoré boli pripojené k OV, no neboli v ňom uvedené, a to zápisy z výsluchu p. Benelli, p. Jachia a p. Ciocca, postačuje skonštatovať, že obidva OV a napadnuté rozhodnutie sa odvolávajú na vyhlásenia urobené „niekoľkými vedúcimi pracovníkmi spoločnosti Dalmine" (pozri bod 46 OV a odôvodnenie 54 napadnutého rozhodnutia) a plne citujú len vyhlásenie, ktoré urobil p. Biasizzo (pozri bod 58 OV a odôvodnenie 64 napadnutého rozhodnutia). Na účel umožniť spoločnosti Dalmine, aby sa mohla počas správneho konania účinne obhajovať, uviedla Komisia tieto dokumenty v OV, pričom vzhľadom na neskoršie použitie týchto dôkazov Komisiou v napadnutom rozhodnutí boli tieto odkazy v danom konaní dostatočné.

65 Za týchto okolností musí byť tento žalobný dôvod zamietnutý.

O prípustnosti určitých dôkazov

66 Spoločnosť Dalmine tvrdí, že niektoré dôkazy, ktoré Komisia proti nej pri porušení jej práv na obhajobu používa, sú neprípustné. Tvrdí, že nevhodné použitie týchto

dôkazov by malo mať za následok zrušenie napadnutého rozhodnutia. Predmetné dôkazy by mali byť prípadne vylúčené z tvrdení a platnosť napadnutého rozhodnutia musí byť určená bez ohľadu na tieto dôkazy.

O dokumente Rozdeľujúci kľúč

— Tvrdenia účastníkov konania

67 Žalobca tvrdí, že dokument Rozdeľujúci kľúč je neprípustný ako dôkaz porušení uvedených v článkoch 1 a 2 napadnutého nariadenia, pretože Komisia neodtajnila identitu jeho autora prípadne jeho pôvod. Bez tejto informácie musí byť hodnovernosť a dôkazná sila tohto dôkazu braná do úvahy obozretne.

68 Odôvodnenie 85 napadnutého rozhodnutia naznačuje, že autor tohto dokumentu sa stretnutia uskutočneného v Tokiu 5. novembra 1993 nezúčastnil, dokument je však považovaný za dôkaz dohody týkajúcej sa rešpektovania trhov, ktorá bola pravdepodobne uzatvorená pri tejto príležitosti. Na základe týchto skutočností, spoločnosť Dalmine tvrdí, že je nemožné obhajovať sa proti tomuto dokumentu.

69 Na uvedené tvrdenie Komisia odpovedala, že určiť osobu, ktorá jej odovzdala dokument Rozdeľujúci kľúč, nie je nevyhnutné na to, aby žalobca vykonal svoje práva na obhajobu.

70 Komisia ďalej uvádza, že nie je potrebné odhaliť identitu jej informátorov. V tejto súvislosti poukazuje na bod II jej oznámenia 97/C 23/03 o interných pravidlách spracovania žiadostí o prístup k spisu v prípadoch podľa článkov [81] a [82] Zmluvy ES, článkov 65 a 66 Zmluvy o ESUO a nariadenia Rady (EHS) č. 4064/89 (Ú. v. ES C 23, 1997, s. 3, ďalej len „oznámenie o prístupe k spisu").

71 Okrem toho, určité dôkazy v spise, osobitne dôkazy zapísané v odôvodneniach 121 a 122 napadnutého rozhodnutia, potvrdzujú znenia dokumentu Rozdeľujúci kľúč.

— Posúdenie Súdom prvého stupňa

72 Všeobecnou zásadou práva Spoločenstva je voľné hodnotenie dôkazov a jediným rozhodujúcim kritériom pri tomto hodnotení dôkazov je ich vierohodnosť (návrhy sudcu Vesterdorfa vykonávajúceho funkciu generálneho advokáta súvisiace s rozsudkom Súdu prvého stupňa z 24. októbra 1991, Rhône-Poulenc/Komisia, T-1/89, Zb. s. II-867, II-869; v tomto zmysle pozri tiež rozsudok Súdneho dvora z 23. marca 2000, Met-Trans a Sagpol, C-310/98 a C-406/98, Zb. s. I-1797, bod 29, a rozsudok Súdu prvého stupňa zo 7. novembra 2002, Vela a Tecnagrind/Komisia, T-141/99, T-142/99, T-150/99 a T-151/99, Zb. s. II-4547, bod 223). Navyše pre Komisiu je nevyhnutné ochraňovať anonymitu informátorov (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora zo 7. novembra 1985, Adams/Komisia 145/83, Zb. s. 3539, bod 34), pričom táto okolnosť ju nemôže donútiť, aby nepoužila dôkaz, ktorým disponuje.

73 Ak sú tvrdenia spoločnosti Dalmine náležité, pokiaľ ide o vierohodnosť a teda aj dôkaznú silu dokumentu Rozdeľujúci kľúč, ešte to neznamená, že tento dokument je neprijateľný a že ho treba vyňať zo spisu.

O zápisniciach z výsluchu bývalých riaditeľov spoločnosti Dalmine

— Tvrdenia účastníkov konania

74 Dalmine namieta použitie vyhlásení poskytnutých niektorými bývalými riaditeľmi prokurátorovi z Bergama (Taliansko) v súvislosti s trestným prípadom.

75 Po prvé Dalmine tvrdí, že Komisia vážne porušila jej práva na obhajobu tým, že ju okamžite neinformovala o tom, že mala k dispozícii tieto dôverné vyhlásenia. Komisia si vyžiadala tieto dokumenty od Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato (taliansky orgán hospodárskej súťaže) 16. januára 1996 a čakala tri roky, kým ich poslala spoločnosti Dalmine spolu s OV. Dalmine sa domnieva, že tým jej bolo zabránené obhajovať sa, keďže nebola informovaná o použití, ktoré mohlo vyplynúť z týchto dokumentov.

76 Po druhé Dalmine namieta, že zo strany Komisie išlo o vážne porušenie formálnych náležitostí tým, že použila vyhlásenia urobené v trestných konaniach, ktoré nijak nesúviseli s vyšetrovaním, za ktoré bola zodpovedná. Komisia nie je oprávnená odvolávať sa na vyhlásenia v inom kontexte, než v akom boli získané.

77 Spoločnosť Dalmine na pojednávaní uviedla, že na základe ustálenej judikatúry Súdneho dvora, osobitne rozsudku zo 16. júla 1992, Asociación Española de Banca Privada a i., nazývaný „Španielske banky" (C-67/91, Zb. s. I-4785, bod 35 a nasl.), práva podniku na služobné tajomstvo a práva na obhajobu sú porušené, ak sa štátny orgán odvoláva, tak ako pri tomto podniku, na dôkazy získané pri vyšetrovaní, ktoré

sa uskutočnilo na iný účel, než na ktorom spočíva prípad. Táto zásada by mala byť obdobne uplatnená v danom prípade, keďže Komisia použila dôkaz získaný pri vyšetrovaní trestného činu na vnútroštátnej úrovni.

78 Po tretie súvislosť, v ktorej bývalí riaditelia urobili tieto vyhlásenia, a to na účel brániť sa pred obvineniami z korupcie, spochybňuje ich dôkaznú silu. Keďže osoby v takejto situácii, podobne ako svedkovia, nemusia vypovedať pravdu, ich vyhlásenia týkajúce sa existencie zakázaných dohôd nie sú ani spoľahlivé, ani platné.

79 Komisia tieto obvinenia odmieta.

80 Komisia predovšetkým uvádza, že spôsob, akým získala predmetné zápisy, bol zákonný. Mala dohodu od talianskeho orgánu hospodárskej súťaže a osobitné oprávnenie od kompetentného zástupcu prokurátora (príloha 15 k OV, strana 8220b 1, a príloha 1). Dalmine nepredložila žiadny právny základ, na základe ktorého by mala byť informovaná pred OV o tom, že Komisia má tieto zápisy. V každom prípade, aj keby takéto právo existovalo, jeho porušenie by neovplyvnilo práva na obhajobu.

81 Komisia na pojednávaní uviedla, že zápisy vyhlásení urobené bývalými riaditeľmi spoločnosti Dalmine talianskemu prokurátorovi jej boli oznámené talianskym orgánom hospodárskej súťaže, ktorý ich dostal od prokurátora. Talianske orgány tým, že ich poslali, konali podľa zákona a ich použitie Komisiou preto nebolo protizákonné.

82 Nakoniec Komisia uvádza, že predmetné zápisy naznačujú, že spolu s informáciami získanými z iných zdrojov sa javia ako nezvratné.

— Posúdenie Súdom prvého stupňa

83 Najskôr je potrebné poznamenať, že ako Komisia správne uviedla, spoločnosť Dalmine nepredložila žiadny právny základ, podľa ktorého by mala byť informovaná predtým, ako je jej doručené OV, o skutočnosti, že Komisia disponuje zápismi o vyhláseniach urobených niektorými jej bývalými riaditeľmi prokurátorovi v Bergama. Ak Komisia žiada informácie od podnikov, ktoré podozrieva z účasti na porušení, nie je povinná ich informovať o dôkazoch, ktoré už má. Oznámenie týchto informácii môže poškodiť efektívnosť vyšetrovania Komisie tým, že predmetným podnikom umožní určiť, ktoré informácie sú Komisii známe, a teda ktoré informácie môže pred ňou stále tajiť.

84 Pokiaľ ide o tvrdenia spoločnosti Dalmine týkajúce sa údajného porušenia procesných pravidiel, založené na analógii podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora, osobitne rozsudok Španielske banky, už citovaný v bode 77 vyššie, je potrebné uviesť, že ustálená judikatúra sa týka použitia informácií štátnymi orgánmi získanými Komisiou na základe článku 11 nariadenia č. 17. Táto situácia je výslovne uvedená v článku 20 nariadenia č. 17.

85 Z článku 20 nariadenia č. 17 a tiež z ustálenej judikatúry vyplýva, že zákonnosť prevzatia informácii získaných Komisiou na základe nariadenia č. 17 štátnym orgánom a zákonnosť zákazu priameho použitia týchto informácii ako dôkazu štátnymi orgánmi je predmetom práva Spoločenstva.

86 Na druhej strane, zákonnosť odovzdania informácie Komisii získanej pri uplatnení vnútroštátneho trestného práva štátnym prokurátorom alebo príslušnými orgánmi v oblasti hospodárskej súťaže a jej ďalšie použitie Komisiou sú v podstate otázkami, ktoré sú upravené vnútroštátnym právom, týkajú sa postupu pri vyšetrovaniach týmito štátnymi orgánmi a súdne konanie je upravené právomocou vnútroštátnych súdov. V žalobe podanej na základe článku 230 ES súdnictvo Spoločenstva nemá právomoc rozhodovať o zákonnosti opatrenia prijatého vnútroštátnym súdom, keďže ide o otázku vnútroštátneho práva (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 3. decembra 1992, Oleificio Borelli/Komisia, C-97/91 Zb. s. I-6313, bod 9, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 15. decembra 1999, Kesko/Komisia, T-22/97, Zb. s. II-3775, bod 83).

87 V danom prípade spoločnosť Dalmine uvádza len to, že účel vyšetrovania, počas ktorého boli urobené predmetné vyhlásenia, je odlišný od toho, ktoré vykonala Komisia. Z jej tvrdení nie je zrejmé, či otázka zákonnosti prevzatia a použitia predmetných zápisov na úrovni Spoločenstva bola predložená príslušnému talianskemu súdu. V každom prípade ani neuviedla žiadny dôkaz, ktorý by preukázal, že toto použitie bolo v rozpore s príslušnými ustanoveniami talianskeho práva.

88 Ustálená judikatúra citovaná spoločnosťou Dalmine je navyše založená na potrebe ochraňovať práva na obhajobu a služobné tajomstvo podnikov, ktoré poskytujú informácie vyžiadané Komisiou na základe článku 11 nariadenia č. 17, počas osobitného vyšetrovania vykonaného na účel, ktorý im je známy (rozsudok Španielske banky, už citovaný v bode 77 vyššie, body 36 až 38). V danom prípade sa predmetné zápisy týkajú vyhlásení urobených bývalými riaditeľmi spoločnosti Dalmine osobne a nie v mene spoločnosti.

89 Použitie týchto dôkazov Komisiou proti spoločnosti Dalmine neporušuje práva na obhajobu alebo právo na služobné tajomstvo, dokonca ani súkromie autorov týchto vyhlásení, keďže títo autori nie sú predmetom daného konania.

90 Ostatná časť tvrdení spoločnosti Dalmine sa týka iba spoľahlivosti, a teda dôkaznej sily vyhlásení urobených jej riaditeľmi a nie prípustnosti tohto dôkazu v danom konaní. Tieto tvrdenia preto nie sú v súvislosti so žalobným dôvodom relevantné.

91 Na základe vyššie uvedeného musí byť žalobný dôvod zamietnutý.

O zákonnosti rozhodnutia z vyšetrovania Komisie z 25. novembra 1994

Tvrdenia účastníkov konania

92 Spoločnosť Dalmine spochybňuje zákonnosť rozhodnutia Komisie prijatého 25. novembra 1994 na základe článku 14 ods. 3 nariadenia č. 17, ktorého nebola adresátom. Na základe tohto rozhodnutia vykonala Komisia vyšetrovanie v určitých podnikoch v súvislosti s existenciou dohôd obmedzujúcich hospodársku súťaž zakázaných na základe článku 81 ES alebo článku 53 dohody EHP. Niektoré dokumenty, ktoré Komisia získala počas vyšetrovania vykonaného na základe tohto rozhodnutia boli použité proti Dalmine.

93 Tento žalobný dôvod má dve časti.

94 Po prvé, spoločnosť Dalmine uvádza, že rozhodnutím z 25. novembra 1994 Komisia protizákonne prekročila rozsah vyšetrovania, v rámci ktorého ju požiadal Dozorný úrad EZVO o spoluprácu. Tento úrad požiadal listom zo 17. novembra 1994 Komisiu, aby vykonala určité vyšetrovania týkajúce sa možného porušenia článku 56 dohody EHP v súvislosti s používaním oceľových rúrok v nórskom ropnom

priemysle *offshore*. Dalmine zdôrazňuje, že táto žiadosť neuvádzala existenciu porušení pravidiel Spoločenstva v oblasti hospodárskej súťaže.

95 Dalmine uvádza, že sa Komisia mala obmedziť na obsah žiadosti Dozorného úradu EZVO do chvíle, kým by úrad rozhodol, že nešlo o porušenie dohody EHP, ale že vnútorný trh Spoločenstva môže byť ovplyvnený. Komisia sa predsa len rozhodla 25. novembra 1994 rozšíriť rozsah dožiadania na vyšetrenie možného porušenia článku 81 ES. Dalmine uvádza, že týmto rozhodnutím boli porušené jej práva na obhajobu, došlo k zneužitiu právomoci a boli porušené pravidlá konania stanovené článkom 8 ods. 3 protokolu 23 dohody EHP.

96 Po druhé, Dalmine namieta, že jej Komisia nezaslala svoje rozhodnutie z 25. novembra 1994. Dozorný úrad EZVO vo svojom liste zo 17. novembra 1994 informoval Komisiu, že má podozrenie, že sa spoločnosť Dalmine zúčastnila na dohode obmedzujúcej hospodársku súťaž na nórskom trhu, Komisia však nezahrnula spoločnosť Dalmine medzi adresátov jej rozhodnutia z 25. novembra 1994.

97 Toto opomenutie porušilo práva na obhajobu spoločnosti Dalmine. Dalmine tvrdí, že ju Komisia mala 25. novembra 1994 upozorniť na skutočnosť, že jej správanie môže byť protiprávne. Osoba, ktorá je podozrievaná, má právo byť informovaná. Hoci Komisia vykonala jej prvé vyšetrovania v podnikoch spoločnosti Dalmine 13. februára 1997, čakala do 11. mája 1999, kým jej zaslala dokumenty, ktoré mala od decembra 1994.

98 Takéto opomenutie je navyše diskriminačné. Keby bola Komisia zaslala spoločnosti Dalmine svoje rozhodnutie z 25. novembra 1994, spoločnosť Dalmine by mala možnosť ukončiť toto konanie, ako to urobili adresáti tohto rozhodnutia.

99 Napadnuté rozhodnutie by malo byť preto zrušené. Prípadne, dokumenty zaslané Komisii Dozorným úradom EZVO by mali byť vylúčené z dokazovania a zákonnosť napadnutého rozhodnutia by mala byť určená bez ohľadu na ne. Nakoniec Dalmine tvrdí, že porušenie by sa malo považovať za ukončené k 25. novembru 1994, dňu, kedy ju Komisia mala informovať o tom, že je podozrivá.

100 Komisia tieto tvrdenia odmieta.

101 Predovšetkým popiera obvinenie, že jej práva vyšetrovať sú obmedzené obsahom dožiadania, ktoré jej zaslal Dozorný úrad EZVO. Tvrdí, že môže začať vyšetrovanie na základe vlastného návrhu. Dodáva, že je, *a fortiori*, oprávnená konať na základe vlastného návrhu, v prípade že získa informáciu od Dozorného úradu EZVO, ktorý nie je oprávnený zrušiť alebo obmedziť jej právomoc. Keď sa Komisia rozhodla vykonať vyšetrovanie, nemohla vedieť, či sa jej zistenia budú týkať článku 53 dohody EHP alebo článku 81 ES, ktoré sú obidva príslušné v prípade, že dohody obmedzujúce hospodársku súťaž medzi podnikmi môžu ovplyvniť vnútorný trh Spoločenstva.

102 Komisia ďalej uvádza, že postavenie spoločnosti Dalmine bolo rozdielne od postavenia, ktoré mali adresáti rozhodnutia z 25. novembra 1994. Keď vyšlo najavo, že spoločnosť Dalmine sa zúčastnila na dohode obmedzujúcej hospodársku súťaž, Komisia sa rozhodla vykonať vyšetrovanie v podnikoch spoločnosti Dalmine a umožnila jej prístup k jej vlastnému spisu.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

103 Pokiaľ ide o tvrdenie spoločnosti Dalmine, ktoré tvorí prvú časť žalobného dôvodu, že Komisia protiprávne rozšírila rozsah vyšetrovania, ktorého spoluprácu si vyžiadal Dozorný úrad EZVO, je potrebné predovšetkým uviesť, že vo svojom stanovisku

z 10. apríla 1992 (1/92, Zb. s. I-2821) sa Súd prvého stupňa domnieval, že ustanovenia dohody EHP, ktoré mu boli predložené, osobitne článok 56 týkajúci sa rozdelenia právomocí medzi Dozorný úrad EZVO a Komisiu v oblasti hospodárskej súťaže, boli zlučiteľné so zmluvou ES.

104 Spejúc k tomuto záveru vzhľadom na článok 56 dohody EHP, sa Súd prvého stupňa domnieval, osobitne v bodoch 40 a 41 tohto odôvodneného návrhu, že oprávnenie Spoločenstva uzatvoriť medzinárodné dohody v oblasti hospodárskej súťaže znamená, že Spoločenstvo môže prijať pravidlá určené na základe dohody, pokiaľ ide o rozdelenie príslušných právomocí zmluvnými stranami v oblasti hospodárskej súťaže, za predpokladu, že tieto pravidlá nezmenia povahu právomoci Spoločenstva a jej inštitúcií, ako je formulovaná v Zmluve.

105 Zo stanoviska 1/92 preto vyplýva, že článok 56 dohody EHP nemení povahu právomocí Spoločenstva v oblasti hospodárskej súťaže, ktorá je uvedená v Zmluve ES.

106 V tomto ohľade je tak zo samotného znenia článku 56 dohody EHP, ako aj z podrobného opisu tohto ustanovenia uvedeného v úvode k stanovisku 1/92, v časti pod názvom „Zhrnutie požiadaviek Komisie" zrejmé, že všetky prípady týkajúce sa hospodárskej súťaže spadajúce pod právomoc Spoločenstva pred nadobudnutím platnosti dohody EHP zostávajú vo výlučnej právomoci Komisie po nadobudnutí jej platnosti. Všetky prípady, v ktorých je trh medzi členskými štátmi Európskeho spoločenstva ovplyvnený, zostávajú v každom prípade v právomoci Komisie, či už ide o vplyv na trhu medzi Spoločenstvom a členskými štátmi EZVO a/alebo len medzi členskými štátmi EZVO.

107 Na základe vyššie uvedeného sa nemôžu ustanovenia dohody EHP vykladať spôsobom, ktorý, i keď len dočasne, oslabí právomoc Komisie aplikovať článok 81 ES na dohodu obmedzujúcu hospodársku súťaž ovplyvňujúcu trh medzi členskými štátmi Spoločenstva.

108 V danom prípade sa Komisia vo svojom rozhodnutí z 25. novembra 1994, na základe ktorého sa uskutočnilo vyšetrovanie v oblasti oceľových rúr a rúrok, ako na právny základ, odvolávala na článok 81 ES a nariadenie č. 17. V priebehu tohto vyšetrovania uplatnila právomoc, ktorá jej bola udelená na základe nariadenia č. 17, na získanie dôkazov, na ktoré odkazuje v napadnutom rozhodnutí, a nakoniec v článkoch 1 a 2 tohto rozhodnutia na základe článku 81 ES tieto porušujúce dohody pokutovala.

109 Na základe vyššie uvedeného musí byť prvá časť žalobného dôvodu zamietnutá.

110 Pokiaľ ide o druhú časť žalobného dôvodu, v právnom systéme Spoločenstva nejestvuje právo byť informovaný v štádiu správneho konania pred tým, než je oznámenie o výhradách formálne vydané. Ak by bolo tvrdenie spoločnosti Dalmine potvrdené, zakladalo by to právo byť informovaný o vyšetrovaní za okolností, keď existujú podozrenia týkajúce sa podniku, čo by vážne obmedzilo prácu Komisie.

111 Pokiaľ ide o tvrdenie týkajúce sa obvinenia z diskriminácie, na základe toho, že spoločnosť Dalmine nemala príležitosť v primeranom čase ukončiť porušovania, z ktorých je obvinená, Komisia uviedla, že porušovanie uvedené v článku 1 napadnutého rozhodnutia existovalo len od 1. januára 1995 (pozri body 317 a nasl. nižšie a rozsudky Súdu prvého stupňa z toho istého dňa, JFE Engineering a i./ Komisia, T-67/00, T-68/00, T-71/00 a T-78/00, a Mannesmannröhren-Werke/

Komisia, T-44/00, Zb. s. II-2223). Keďže vyšetrovania boli vykonané 1. a 2. decembra 1994 (pozri odôvodnenie 1 napadnutého rozhodnutia), je nutné uviesť, že spoločnosť Dalmine bola informovaná o existencii vyšetrovania iba jeden mesiac pred ukončením obdobia porušovania predpisov, z ktorých bola obvinená, alebo dokonca po skončení porušovania, ak je toto obdobie obmedzené zistením v horeuvedených rozsudkoch.

112 Za daných okolností, aj keby sa spoločnosť Dalmine rozhodla okamžite ukončiť protiprávne konanie, nebolo by pre ňu možné zastaviť účinky obmedzujúce hospodársku súťaž vyplývajúce z dohody o rozdelení trhu pred ukončením obdobia porušovania predpisov, a teda skrátiť jeho trvanie. Tvrdenie spoločnosti Dalmine je preto irelevantné vo vzťahu k porušovaniu uvedenému v článku 1 napadnutého rozhodnutia.

113 Pokiaľ ide o porušenie uvedené v článku 2 napadnutého rozhodnutia, je možné skonštatovať, že spoločnosti Dalmine a Vallourec pozastavili účinnosť ich dodávateľskej zmluvy, až keď im v januári 1999 bolo doručené OV, zatiaľ čo prvé vyšetrovanie sa v podnikoch spoločnosti Dalmine uskutočnilo vo februári 1997. Ak Dalmine neurobila kroky smerujúce k zastaveniu porušenia vo februári 1997, nemožno predpokladať, že by tak bola urobila po vyšetrovaní v decembri 1994.

114 Na základe vyššie uvedeného musí byť žalobný dôvod zamietnutý.

O prístupe k spisu

Tvrdenia účastníkov konania

115 Spoločnosť Dalmine tvrdí, že jej nebol umožnený prístup k celému spisu. Komisia neposkytla dokumenty postúpené Dozorným úradom EZVO, napriek žiadosti

spoločnosti Dalmine o oboznámenie sa s nimi. Komisia tvrdí, že išlo o interné dokumenty bez toho, aby podala ďalšie vysvetlenie, a bez odkazu na ich obsah, a osobitne, nerozlišujúc medzi dokumentmi obsahujúcimi odôvodnený návrh Dozorného úradu EZVO a dokumentmi získanými len od tohto orgánu, ako to malo byť urobené v súlade s poznámkou pod čiarou 19 jej oznámenia o prístupe k spisu. Dalmine preto namieta, že mohlo dôjsť k odopretiu jej prístupu k určitým obviňujúcim dôkazom obsiahnutým v spise Dozorného úradu EZVO.

116 Dalmine navyše namieta, že Komisia vzhľadom na úplnosť spisu nenaznačila, ktoré dokumenty získala počas vyšetrovania vykonaného na základe jej rozhodnutia z 25. novembra 1994, hoci tieto mohli tvoriť obviňujúci dôkaz (odôvodnenie 53 napadnutého rozhodnutia).

117 Odpoveď Komisie na tieto námietky je, že počas správneho konania nie je povinná oznamovať podnikom dokumenty, ktoré sa nenachádzajú vo vyšetrovacom spise a ktoré nemá v úmysle použiť proti nim v jej konečnom rozhodnutí (Cement, už citovaný v bode 44 vyššie, bod 383). Takisto nie je povinná umožniť prístup k interným dokumentom počas správneho konania.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

118 Znenie bodu II A 2 oznámenia o prístupe k spisu je nasledujúce:

„S cieľom zjednodušiť správu a zvýšiť účinnosť sa interné dokumenty v budúcnosti zaradia do zbierky interných dokumentov týkajúcej sa prípadov, ktoré sú predmetom vyšetrovania (neprístupné) a obsahujú všetky interné dokumenty

v chronologickom poradí. Klasifikácia v tejto kategórii podlieha kontrole úradníka pre vypočúvanie, ktorý v prípade potreby overí, či dokumenty, ktoré sú tu obsiahnuté, sú ‚interné dokumenty'.

Napríklad za interné dokumenty sa považujú:

...

c) korešpondencia s inými verejnými orgánmi týkajúca sa prípadu[19];

..."

119 Poznámka pod čiarou 19 oznámenia o prístupe k spisu zmienená spoločnosťou Dalmine uvádza:

„Potrebné je chrániť dôvernosť dokumentov získaných od verejných orgánov; toto pravidlo sa uplatňuje nielen na dokumenty od orgánov pre hospodársku súťaž, ale tiež na tie, ktoré sú od iných verejných orgánov, členských štátov alebo nečlenských krajín. ... Je však potrebné rozlišovať medzi stanoviskami alebo pripomienkami vyjadrenými inými verejnými orgánmi, ktorým sa poskytuje absolútna ochrana, a akýmikoľvek osobitnými dokumentmi, ktoré môžu poskytnúť, na ktoré sa vždy nevzťahuje výnimka. ..."

120 Zo znenia bodu II A 2 oznámenia o prístupe k spisu vyplýva, že kontrola vykonaná vypočúvajúcim úradníkom spočívajúca v overovaní interného charakteru dokumentov nachádzajúcich sa v spise nie je bežnou súčasťou správneho konania. Keďže podľa znenia tohto bodu „môže" vypočúvajúci úradník, „ak je to nevyhnutné", vykonať takéto overovanie, treba uzavrieť, že v prípade, ak označenie niektorých dokumentov ako „interný dokument" nie je spochybňované, potom takéto overovanie nie je z jeho strany nevyhnutné. Navyše, bolo na spoločnosti Dalmine, aby požiadala vypočúvajúceho úradníka, aby overil interný charakter dokumentov, ktoré postúpil Komisii Dozorný úrad EZVO a ktoré boli označené ako interné dokumenty.

121 V odpovedi na písomnú požiadavku Súdu požadujúceho predloženie všetkej korešpondencie medzi Komisiou a spoločnosťou Dalmine, týkajúcej sa prístupu k interným dokumentom, obaja účastníci predložili list od spoločnosti Dalmine zo 7. júna 1999. V tomto liste Dalmine uvádza, medzi iným, že nemohla rozpoznať dokumenty získané Dozorným úradom EZVO a zaslané týmto orgánom Komisii. Dalmine požiadala Komisiu, aby jej tento dôkaz zaslala, a tak mala prístup k celému spisu v danej veci. Dalmine však vo svojom liste zo 7. júna 1999 nepožiadala vypočúvajúceho úradníka, aby overil, či dokumenty zaslané Komisii mali, alebo nemali interný charakter.

122 Komisia tiež predložila list, ktorý 11. mája 1999 zaslala spoločnosti Dalmine, priložiac rozhodnutie Dozorného úradu EZVO z 25. novembra 1994, ktorým požiadal Komisiu, aby vykonala vyšetrovania v rámci Spoločenstva, v súlade s článkom 8 ods. 3 protokolu č. 23 dohody EHP, a rozhodnutie prijaté Komisiou vykonať takéto vyšetrovania, na základe článku 14 ods. 3 nariadenia č. 17.

123 V odpovedi na ďalšiu otázku Súdu Komisia uviedla, že dokumenty prijaté od Dozorného úradu EZVO boli vložené do administratívneho spisu a objavili sa tam na stranách 1 až 350 pod názvom „Interné dokumenty — nezverejniteľné". Niet

pochýb o tom, že Dalmine, podobne ako ostatní adresáti OV, mala medzi 11. februárom a 20. aprílom 1999 prístup k správnemu spisu Komisie. Dalmine preto mohla vedieť, že existovalo 350 strán interných dokumentov, ku ktorým Komisia odmietla prístup, a že tým, že nepožiadala o overenie, či dokumenty majú interný charakter, nie je možné tvrdiť, že o ich existencii nevedela.

124 V tejto súvislosti skutočnosť, že tieto dokumenty sú dokumentmi Dozorného úradu EZVO, ktoré boli ďalej postúpené Komisii, a že nejde o interné dokumenty Komisie, ako sa spoločnosť Dalmine mohla pred doručením listu z 11. mája 1999 domnievať, nemá vplyv na žalobný dôvod. Z poznámky pod čiarou 19 oznámenia o prístupe k spisu vyplýva, že interné dokumenty získané od ostatných verejných orgánov, tak Spoločenstva, ako aj mimo Spoločenstva, musia byť rovnako chránené ako interné dokumenty Komisie.

125 V každom prípade je potrebné uviesť, že Súd v rámci opatrení zaisťujúcich priebeh konania požiadal Komisiu, aby predložila zoznam obsahujúci strany 1 až 350 svojho administratívneho spisu. Z tohto zoznamu je zrejmé, že všetky predmetné dokumenty sú bezpochyby internými dokumentmi, takže skutočnosť, že vypočúvajúci úradník nevykonal overenie, nemohla ovplyvniť možnosť spoločnosti Dalmine obhajovať sa, a teda porušiť jej práva na obhajobu.

126 Nakoniec, pokiaľ ide o námietky spoločnosti Dalmine, že nemohla určiť obviňujúce dokumenty získané pri vyšetrovaniach, stačí to na potvrdenie, že Dalmine mala prístup k celému administratívnemu spisu. Keďže zákonnosť vyšetrovania nie je viac spochybňovaná (pozri body 103 až 114 vyššie), dané ťažkosti predložené spoločnosťou Dalmine, aj keby boli skutočné, nemôžu postihnúť práva na obhajobu. Navyše, nehľadiac na namietanie, že predmetné dokumenty boli získané protizákonne, spoločnosť Dalmine neuviedla, ako mohol spôsob získania dokumentov postihnúť jej práva.

127 Na základe vyššie uvedeného musí byť tento žalobný dôvod zamietnutý.

2. *O hmotnoprávnych dôvodoch*

O nadbytočnosti podkladov v napadnutom rozhodnutí

Tvrdenia účastníkov konania

128 Spoločnosť Dalmine nesúhlasí s rozhodnutím Komisie uviesť určité skutočnosti v napadnutom rozhodnutí, ktoré i keď nemajú súvislosť s údajnými porušeniami, môžu byť škodlivé. Uvádza, že zistenia týkajúce sa dohôd obmedzujúcich hospodársku súťaž na trhoch mimo Spoločenstva a stanovenie cien (odôvodnenia 54 až 61, 70 až 77, 121 a 122 napadnutého rozhodnutia) neboli zistené ako porušenia článkov 1 a 2 napadnutého rozhodnutia. Tieto podklady sú preto na účely napadnutého rozhodnutia nadbytočné. Dalmine sa však obáva, že tieto zistenia môžu neskôr predsa len slúžiť ako základ pre žaloby vznesené inými podnikmi o náhradu škody.

129 V jej vyjadrení k OV a na pojednávaní požiadala spoločnosť Dalmine Komisiu, aby z napadnutého rozhodnutia vynechala všetky odkazy na skutočnosti, ktoré nezakladajú porušenia. Urobila tak na účel brániť sa pred žalobami tretích strán. Komisia neodpovedala.

130 Na podporu tohto tvrdenia sa Dalmine odvoláva na rešpektovanie služobného tajomstva, tak ako je chránené článkom 287 ES a článkom 20 ods. 2 nariadenia č. 17, ktoré ukladá Komisii povinnosť „profesijného tajomstva" (pozri návrhy, ktoré predložil generálny advokát Lenz, súvisiace s rozsudkom Súdneho dvora z 24. júna 1986, Akzo Chemie/Komisia, 53/85, Zb. s. 1965, 1966, 1977).

131 Dalmine takisto zdôrazňuje, že Komisia je povinná zverejniť iba „hlavný obsah" rozhodnutia a musí „brať ohľad na legitímny záujem podnikov pri ochrane ich obchodných tajomstiev " (článok 21 ods. 2 nariadenia č. 17). Podľa spoločnosti Dalmine je „hlavný obsah" rozhodnutia v oblasti hospodárskej súťaže rozhodujúcou časťou a hlavným základom, na ktorom Komisia postavila svoje rozhodnutie. Nezahrnuje to obvinenia, ktoré sa netýkajú zistenia porušenia článku 81 ods. 1 ES. Dalmine žiada Súd prvého stupňa, aby zrušil irelevantné zistenia a vyvodil potrebné následky platnosti napadnutého rozhodnutia.

132 Komisia vo svojom vyjadrení k návrhu uviedla, že vždy brala do úvahy žiadosti o dôverné zaobchádzanie s určitými informáciami v napadnutom rozhodnutí so zreteľom na jeho zverejnenie v úradnom vestníku. Dalmine preto mohla požiadať o uverejnenie niektorých častí rozhodnutia.

133 Komisia namieta tvrdenie, že napadnuté rozhodnutie obsahuje určité informácie, ktorých zverejnenie mohlo vystaviť spoločnosť Dalmine žalobám o náhradu škody tretími účastníkmi. Skutočnosť, že určité praktiky sa nepovažovali za podstatné znaky porušenia článku 81 ods. 1 ES, nemôže spoločnosti Dalmine uškodiť.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

134 Je možné skonštatovať, že neexistuje právny princíp, ktorý by umožnil adresátovi rozhodnutia namietať niektoré podklady tohto rozhodnutia na základe žaloby o neplatnosť podľa článku 230 ES, iba ak tieto podklady tvoria záväzné právne účinky, ktoré postihujú záujmy tejto osoby (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa z 22. marca 2000, Coca-Cola/Komisia, T-125/97 a T-127/97, Zb. s. II-1733, body 77 a 80 až 85). Podklady pre rozhodnutie nie sú v podstate schopné vyvolať takéto účinky. V danom prípade žalobca neuviedol, ako môžu napadnuté podklady vyvolať účinky, ktoré zmenia jeho zákonné postavenie.

135 Z toho vyplýva, že žalobný dôvod nemožno akceptovať.

O porušení uvedenom v článku 1 napadnutého rozhodnutia (Európsko-japonský klub)

136 Spoločnosť Dalmine nenamieta, že medzi adresátmi napadnutého rozhodnutia existovala dohoda, ale uvádza, že sa netýkala domácich trhov Spoločenstva, a preto sa na ňu nevzťahuje zákaz uvedený v článku 81 ods. 1 ES. V tejto súvislosti predkladá dva druhy žalobných dôvodov.

Žalobný dôvod týkajúci sa analýzy dotknutého trhu a správania adresátov napadnutého rozhodnutia na tomto trhu

— Tvrdenia účastníkov konania

137 Spoločnosť Dalmine tvrdí, že napadnuté rozhodnutie neobsahuje dostatočné odôvodnenie na účely článku 253 ES a že je postihnuté vadou v aplikácii článku

81 ES. Komisia predovšetkým nevykonala dôkladnú analýzu relevantného trhu a nebola preto schopná určiť, či podmienky na uplatnenie článku 81 ods. 1 ES boli splnené, a z toho dôvodu porušila toto ustanovenie.

138 Dalmine namieta, že výrobcovia oceľových rúr a rúrok sa dohodli na rešpektovaní vlastných trhov. Porušenia sa týkajú iba dvoch druhov výrobkov: rúrky OCTG štandard a produktovody „projekt". Komisia však neposkytla údaje týkajúce sa týchto výrobkov, z ktorých by bolo možné zistiť, či podmienky na uplatnenie článku 81 ods. 1 ES, osobitne obmedzenie hospodárskej súťaže a ovplyvnenie trhu medzi členskými štátmi, boli splnené. V skutočnosti ide o údaje, ktoré sa týkajú oveľa širšej škály výrobkov (pozri napríklad prílohy 1, 3 a 4 napadnutého rozhodnutia). Komisia preto dospela k záveru, že vnútroštátny výrobcovia oceľových rúr a rúrok mali dominantné postavenie na ich vlastných trhoch.

139 Dalmine namieta, že Komisia by dospela k inému záveru, ak by svoje vyšetrovanie obmedzila na postavenie na trhu s relevantnými výrobkami. Dalmine v skutočnosti predáva len veľmi malé množstvo rúrok OCTG štandard na talianskom trhu, v rozpore s tým, čo by mohlo vyplývať z tabuľky uvedenej v odôvodnení 68 napadnutého rozhodnutia, kým ostatní výrobcovia, ktorým bolo napadnuté rozhodnutie adresované, predávali oveľa väčšie množstvo výrobkov na tomto trhu. Dominantné postavenie, ktoré uvádza Komisia, sa týka iba predaja rúrok OCTG prémium talianskym ropným spoločnostiam.

140 Dalmine tvrdí, že vyhlásenia p. Biasizzo nemožno z dôvodov uvedených v bode 78 vyššie považovať za obviňujúci dôkaz. Navyše sa tieto vyhlásenia môžu týkať len predaja OCTG, pretože produktovody spadali počas obdobia porušovania predpisov mimo rozsah jej obchodných aktivít. Keďže väčšinový predaj OCTG spoločnosti Agip bol vo výrobkoch prémium, tieto vyhlásenia sa musia vzťahovať len na malý

rozsah predaja jedného z daných výrobkov. Tieto vyhlásenia sú tiež v rozpore s údajmi uvedenými v prílohách k napadnutému rozhodnutiu.

141 Dalmine sa domnieva, že v porovnaní s jej konkurentmi medzi adresátmi napadnutého rozhodnutia má relatívne silné postavenie v predaji produktovodov na talianskom trhu. Napriek tomu sú produktovody „projekt" na talianskom trhu zastúpené len v malej miere. Navyše, v priebehu predmetného obdobia predala spoločnosť Dalmine značné množstvo produktovodov „projekt" na trhu Spojeného kráľovstva a menšie množstvo v Nemecku a Francúzsku. Ďalej kritizuje Komisiu za zanedbanie skutočnosti, že za určitých okolností sú zvárané oceľové rúry a rúrky nahraditeľné za produktovody „projekt". Nakoniec, dovozy OCTG a produktovodov vyrobených v tretích krajinách s výnimkou Japonska, značne znížili ekonomickú silu spoločnosti Dalmine na trhoch týchto výrobkov v Taliansku.

142 Komisia odpovedá, že zohľadnila účinok dohody obmedzujúcej hospodársku súťaž na úrovni Spoločenstva.

143 Tabuľka v odôvodnení 68 napadnutého rozhodnutia stanovuje, že dohody o rozdelení vnútroštátnych trhov boli zamerané na relevantné výrobky. Tieto údaje sú potvrdené vyhláseniami spoločnosti Vallourec a vyhláseniami, ktoré urobili riaditelia spoločnosti Dalmine prokurátorovi v Bergama. Pokiaľ ide o týchto riaditeľov, Komisia odmieta kritiku, že vyhlásenia p. Biasizzo nie sú spoľahlivé.

144 Pokiaľ ide o situáciu na talianskom trhu, Komisia uvádza, že ročný predaj oceľových rúrok OCTG štandard a produktovodov „projekt" spoločnosti Dalmine na trhu v období medzi rokmi 1990 a 1995 bol v priemere 13 506 ton ročne (vyjadrenie spoločnosti Dalmine na žiadosť Komisie na základe článku 11 nariadenia č. 17). V tom istom období dosiahol celkový predaj všetkých ôsmich podnikov

zúčastnených na dohode obmedzujúcej hospodársku súťaž 14 869 ton [pozri prílohu 2 napadnutého rozhodnutia: množstvo oceľových rúrok OCTG štandard dodaných do Talianska (1 514 ton) plus množstvo produktovodov „projekt" dodaných do Talianska (13 355 ton)]. Z toho vyplýva, že spoločnosť Dalmine ovládala 91 % talianskeho trhu s relevantnými výrobkami počas daného obdobia.

— Posúdenie Súdom prvého stupňa

145 Pokiaľ ide o obvinenie z porušenia článku 253 ES, je ustálenou judikatúrou, že požiadavky na uspokojenie s odôvodnením závisia od okolností jednotlivého prípadu, najmä od obsahu opatrenia, povahy namietaných dôvodov a od záujmu, ktorý získaním vysvetlení môžu mať adresáti opatrenia alebo iné osoby, ktorých sa to priamo a osobne týka (pozri napríklad rozsudky Súdneho dvora z 29. februára 1996, Belgicko/Komisia, C-56/93, Zb. s. I-723, bod 86, a z 2. apríla 1998, Komisia/Sytraval a Brink's France, C-367/95 P, Zb. s. I-1719, bod 63). Je postačujúce, ak Komisia vo svojom rozhodnutí uvádza skutočnosti a zákonné dôvody, ktoré majú rozhodujúci význam v kontexte týchto rozhodnutí (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa zo 17. júla 1998, ITT Promedia/Komisia, T-111/96, Zb. s. II-2937, bod 131).

146 Vo svetle tejto ustálenej judikatúry námietky smerujúce proti dôvodom rozhodnutia Komisie obsiahnuté čisto v záujme úplnosti musia byť jednoznačne zamietnuté, keďže nemôžu viesť k zrušeniu rozhodnutia (pozri obdobne rozsudok Súdneho dvora z 8. mája 2003, T. Port/Komisia, C-122/01 P, Zb. s. I-4261, bod 17, pozri tiež bod 134 vyššie).

147 V tejto súvislosti je potrebné poznamenať, že Komisia nie je povinná na preukázanie porušenia článku 81 ES dokazovať nepriaznivé účinky na hospodársku súťaž, ak preukázala existenciu dohody alebo zosúladených postupov, ktorých predmetom je obmedzenie hospodárskej súťaže (rozsudky Súdu prvého stupňa zo 6. apríla 1995, Ferriere Nord/Komisia, T-143/89, Zb. s. II-917, body 30 a nasl., a z 11. marca 1999, Thyssen Stahl/Komisia, T-141/94, Zb. s. II-347, bod 277).

148 V danom prípade sa Komisia pri preukázaní porušenia článku 1 napadnutého rozhodnutia odvolávala najmä na obsah dohody o rozdelení trhu porušujúci pravidlá hospodárskej súťaže pokrývajúcej trhy v Nemecku, Spojenom kráľovstve a Taliansku a na tento účel sa odvolávala na písomné dôkazy (pozri osobitne odôvodnenia 62 až 67 napadnutého rozhodnutia a rozsudok JFE Engineering a i./Komisia, už citovaný v bode 111 vyššie, body 173 až 337).

149 Z toho vyplýva, že odôvodnenie 68 napadnutého rozhodnutia týkajúce sa účinkov tejto dohody je alternatívnym podkladom a v záujme úplnosti je obsiahnuté vo všeobecnej časti napadnutého rozhodnutia, ktorá obsahuje podklady týkajúce sa porušenia článku 1 napadnutého rozhodnutia. Preto, aj keby spoločnosť Dalmine mohla preukázať, že tieto alternatívne podklady boli neprimerané, článok 1 napadnutého rozhodnutia by nemohol byť zrušený, ak je v danom prípade protisúťažný obsah založený na požadovanom právnom základe (pozri bod 152 nižšie). Z toho vyplýva, že žalobný dôvod týkajúci sa porušenia povinnosti uviesť dôvody je v tomto ohľade irelevantný a musí byť preto zamietnutý.

150 Navyše, keďže spoločnosť Dalmine tvrdí, že skutočnosti uvedené v napadnutom rozhodnutí nezakladajú porušenie článku 81 ES, je potrebné uviesť, že tvrdenia predložené na podporu tejto žaloby sa v podstate týkajú tvrdenia, že napadnutá dohoda nemá praktické účinky, keďže sa osobitne týka rúrok OCTG štandard a produktovodov „projekt".

151 Preto opäť, keďže Komisia nie je povinná na určenie porušenia článku 81 ES preukázať nepriaznivé účinky na hospodársku súťaž, keď zistila existenciu dohody, ktorej predmetom je obmedzenie hospodárskej súťaže (pozri bod 147 vyššie a ustálenú judikatúru v ňom uvedenú), a keďže sa odvolávala najmä na protisúťažný obsah dohody o rozdelení trhu, tvrdenia spoločnosti Dalmine týkajúce sa účinkov dohody sú v danom kontexte irelevantné.

152 Spoločnosť Dalmine spochybnila dôkaznú silu vyhlásenia p. Biasizzo, ktorý uvádza, že bol v podstate zodpovedný za predaj OCTG a nie za predaj produktovodov „projekt". V tomto ohľade to postačuje na poznamenanie, že Komisia sa v napadnutom rozhodnutí odvolávala na zväzok nepriamych dôkazov týkajúcich sa obsahu predmetnej dohody, ktorých dôležitosť Dalmine nespochybnila, a osobitne na stručné ale jednoznačné vyhlásenie p. Verluca, a nie len na jeden dôkaz, ktorého dôkazná sila je spoločnosťou Dalmine spochybnená. Preto, aj keby tieto posúdenia boli oprávnené, nemôžu mať za následok zrušenie napadnutého rozhodnutia.

153 V každom prípade je vyhlásenie p. Biasizzo podložené ďalšími vyhláseniami urobenými jeho kolegami, ktoré sú obsiahnuté v spise Komisie a na ktoré sa Komisia odvolávala pred Súdom, ale ktoré nie sú uvedené v napadnutom rozhodnutí. Osobitne z vyhlásenia p. Jachia z 5. júna 1995 uvedeného na strane 8220b S6 spisu Komisie je zrejmé, že existovala dohoda „rešpektovať oblasti patriace rozdielnym podnikom" a z vyhlásenia p. Ciocca z 8. júna 1995, uvedeného na strane 8220b S3 spisu Komisie, že „existuje celosvetová dohoda výrobcov rúr a rúrok obmedzujúca hospodársku súťaž".

154 Navyše bez toho, aby bolo nutné vyriešiť spor medzi účastníkmi týkajúci sa presného obdobia, počas ktorého bol p. Biasizzo zodpovedný za predaj dvoch výrobkov uvedených v napadnutom rozhodnutí, v danom prípade niet pochýb, že bol zodpovedný za predaj OCTG spoločnosti Dalmine počas podstatnej časti obdobia porušenia, a za predaj produktovodov „projekt" niekoľko mesiacov počas tohto obdobia, takže mal priamu znalosť o skutočnostiach, ktoré opísal.

155 V tomto ohľade je možné dospieť k záveru, že vyhlásenie p. Biasizzo je vierohodné najmä v tej miere, že potvrdzuje vyhlásenie p. Verluca, pokiaľ ide o existenciu dohody o rozdelení domácich trhov opísaných neskôr (pozri v tomto zmysle rozsudok JFE Engineering a i./Komisia, už citovaný v bode 111 vyššie, bod 309 a nasl.).

156 Nakoniec, pokiaľ ide o námietky spoločnosti Dalmine, že dohoda o rozdelení trhu, pokutovaná v článku 1 napadnutého rozhodnutia nemala vplyv na obchodovanie medzi členskými štátmi, je potrebné k rozhodnutiu uviesť, že na to, aby dohoda alebo postup boli schopné ovplyvniť obchodovanie medzi členskými štátmi, je nutné predvídať dostatočný stupeň pravdepodobnosti a na základe objektívnych právnych skutočností alebo skutočností, že môžu mať priamy alebo nepriamy, skutočný alebo potenciálny vplyv na určitý model obchodovania medzi členskými štátmi (rozsudok Súdu prvého stupňa z 28. februára 2002, Atlantic Container a i./Komisia, T-395/94, Zb. s. II-875, body 79 a 90). Z toho vyplýva, že pre Komisiu nie je potrebné preukázať, že obchodovanie bolo skutočne ovplyvnené (už citovaný rozsudok AtlanticContainer Line a i./Komisia, bod 90), ale že skutočný alebo potenciálny vplyv nemusí byť bezvýznamný (rozsudok Súdneho dvora z 25. októbra 2001, Ambulanz Glöckner, C-475/99, Zb. s. II-8089, bod 48).

157 Dohoda, ktorej predmetom je rozdelenie vnútroštátnych trhov v rámci Spoločenstva ako v dohode sankcionovanej v článku 1 napadnutého rozhodnutia, má nutne potenciálny vplyv na zníženie množstva obchodovania medzi členskými štátmi, ku ktorému by došlo, keby bola dohoda uskutočnená. Z tohto je zrejmé, že táto požiadavka bola splnená vzhľadom na porušenie uvedené v článku 1 napadnutého rozhodnutia.

158 Na základe vyššie uvedeného je dôvodné zamietnuť všetky dôvody a tvrdenia predložené spoločnosťou Dalmine, pokiaľ ide o analýzy relevantného trhu, týkajúce sa porušenia uvedeného v článku 1 napadnutého rozhodnutia.

O účasti spoločnosti Dalmine na porušení

— Tvrdenia účastníkov konania

159 Spoločnosť Dalmine tvrdí, že jej podiel na porušení uvedenom v článku 1 napadnutého rozhodnutia nemal merateľný vplyv na hospodársku súťaž. Žalobca tvrdí, že jeho skromné postavenie na talianskom trhu oceľových rúrok OCTG štandard a produktovodov „projekt" mu neumožňovalo konať ako líder spomedzi výrobcov bezšvíkových oceľových rúr a rúrok. Navyše nesúhlasil s podmienkami dohody obmedzujúcej hospodársku súťaž a ostatný výrobcovia ho považovali za nedisciplinovaného. Vzhľadom na charakteristiky trhu a na nedostatok akéhokoľvek sankčného mechanizmu na zabezpečenie dodržiavania dohody, táto nijako nepoškodila záujmy konkurentov alebo zákazníkov adresátov napadnutého rozhodnutia. Dalmine vytýka Komisii, že nezobrala do úvahy tieto okolnosti a nerozlišovala medzi jej situáciou a situáciou ostatných podnikov, adresátov napadnutého rozhodnutia.

160 Komisia uvádza, že tvrdenie spoločnosti Dalmine je nedôvodné. Jedinou relevantnou otázkou pri určení, či podniky porušili článok 81 ods. 1 ES, je skutočnosť, či ich správanie na trhu je výsledkom ich spoločnej vôle.

— Posúdenie Súdom prvého stupňa

161 Je opäť potrebné uviesť, že Komisia zobrala do úvahy obmedzujúci účel dohody o rozdelení trhu, na ktorej sa podieľala spoločnosť Dalmine, a to tak, že prípadná absencia dôkazov o obmedzujúcich účinkoch individuálneho správania sa spoločnosti Dalmine nemá vplyv na určenie porušenia uvedeného v článku 1 napadnutého rozhodnutia (pozri v tomto zmysle rozsudok Cement, už citovaný v bode 44 vyššie,

body 1085 až 1088, a tiež citovaný v bode 147 vyššie a v ňom citovanú ustálenú judikatúru). Navyše, Komisia sa odvolala hlavne na dokumenty, najmä v odôvodneniach 62 až 67 napadnutého rozhodnutia, s cieľom preukázať skutočnosť, že Dalmine sa podieľala na porušení (pozri tiež bod 152 vyššie).

162 Pokiaľ ide o tvrdenie spoločnosti Dalmine, že si prakticky zachovala slobodu konania, je potrebné pripomenúť, že pokiaľ sa podnik zúčastňuje na stretnutiach podnikov, ktoré majú za cieľ obmedzovanie hospodárskej súťaže, bez verejného dištancovania sa od ich obsahu, vzbudzujúc tak u ostatných účastníkov dojem, že sa stotožňuje s obsahom týchto stretnutí, je možné v súlade s ustálenou judikatúrou takýto podnik považovať za účastníka dohody (rozsudky Súdu prvého stupňa zo 17. decembra 1991, Hercules Chemicals/Komisia, T-7/89, Zb. s. II-1711, bod 232; z 10. marca 1992, Solvay/Komisia, T-12/89, Zb. s. II-907, bod 98; 6. apríla 1995, Tréfileurope/Komisia, T-141/89, Zb. s. II-791, body 85 a 86, a Cement, už citovaný v bode 44 vyššie, bod 1353).

163 Z vyššie uvedeného vyplýva, že tento žalobný dôvod nie je možné akceptovať. Je preto potrebné zamietnuť návrh, ktorým sa domáha zrušenie článku 1 napadnutého rozhodnutia.

O porušení zistenom v článku 2 napadnutého rozhodnutia

O ustanoveniach zmluvy o dodávke medzi spoločnosťami Corus a Dalmine

— Tvrdenia účastníkov konania

164 Dalmine odmieta zistenia Komisie o tom, že určité ustanovenia zmluvy o zásobovaní uzavretej so spoločnosťou Corus sú nezákonné. Zdá sa, že v odôvodnení 153

napadnutého rozhodnutia Komisia uvádza, že aj keď zmluvy o zásobovaní uzavreté v rámci Európsko-japonského klubu nepredstavujú opatrenia na uplatňovanie Základných pravidiel vo vzťahu k domácim trhom, niektoré z nich sú v každom prípade zakázané podľa článku 81 ods. 1 ES.

165 Dalmine predovšetkým namieta právne posúdenie ustanovení stanovujúcich množstvo tovaru na predaj spoločnosti Corus.

166 V odôvodnení 153 napadnutého rozhodnutia Komisia tvrdí, že „stanovením množstva [hladkých rúr], ktoré mali byť dodané [spoločnosti Corus] v percentuálnom vyjadrení namiesto stanovených počtov, Vallourec, [Mannesmann] a Dalmine sa zaviazali dodať konkurentovi [spoločnosti Corus] vopred neurčené množstvo výrobkov", čo Dalmine popiera.

167 Dalmine uvádza, že Corus sa nemohla vystaviť riziku zaviazať sa na každoročný nákup stanovených množstiev hladkých rúr, a to na obdobie piatich rokov, pretože potreby spoločnosti Corus sa nepredvídateľne menili v závislosti od vývoja dopytu.

168 Navyše, Dalmine popiera svoj záväzok dodávať spoločnosti Corus neurčené množstvo hladkých rúr. Článok 4 zmluvy o zásobovaní uvádza, ako strany určovali tieto množstvá. Toto ustanovenie znie takto:

„Každá osobitná mesačná požiadavka požadovaná spoločnosťou [Corus] musí byť potvrdená tri mesiace vopred (napríklad koncom januára potvrdí tonáž na mesiac apríl). [Corus] potom upresní dva mesiace vopred podrobnosti objednávky mesačnej

tonáže (napríklad koncom februára upresní objednávku na mesiac apríl). Zmeny týkajúce sa podrobností objednávky potvrdí Dalmine do 10 dní pred kalendárnym mesiacom výroby. Neskoršie zmeny po tomto termíne je možné uskutočniť iba s písomným súhlasom obidvoch strán."

169 Toto ustanovenie ďalej uvádza:

„S cieľom zabezpečiť objednané dodávky a stanoviť plán dodávok (najmenej tri mesiace vopred) sa budú konať každý kalendárny mesiac formálne schôdze spoločností [Corus] a Dalmine o operačnom a technickom spojení."

170 Dalmine popiera, že by sa vzdala výhody z prípadného nárastu dopytu po závitových rúrkach ako protihodnoty za získanie časti zásobovacích kvót na hladké rúry spoločnosti Corus.

171 Po prvé, trh závitových rúr je pre spoločnosť Dalmine uzavretý, pretože spoločnosť Vallourec má kontrolu nad technológiou VAM a tiež preto, lebo jej výroba rúrok OCTG štandard je nízka. Dalmine preto nemožno vytýkať, že nekonkurovala spoločnosti Corus v Spojenom kráľovstve na trhu s rúrkami OCTG prémium, na ktorom ani nepôsobí.

172 Po druhé, Dalmine odmieta tvrdenia v odôvodnení 153 napadnutého rozhodnutia, podľa ktorého by sa nezaviazala spolu so spoločnosťou Mannesmann dodávať neurčené množstvo hladkých rúr spoločnosti Corus, pokiaľ by nemala záruku, že Corus to nevyužije na zvýšenie svojho podielu na trhu so závitovými rúrami. Podľa napadnutého rozhodnutia táto záruka mala mať formu možnosti v prípade značných

strát vypovedať [článok 9 písm. c) zmluvy o zásobovaní uzavretú medzi spoločnosťami Dalmine a Corus]. Dalmine namieta takýto výklad. Ustanovenie o vypovedaní nebolo viazané na prípadné straty spôsobené nemožnosťou ťažiť priamo zo zvýšenia dopytu po závitových rúrach. Naopak, toto ustanovenie o vypovedaní bolo naviazané na dlhodobú stratu spôsobenú poklesom dopytu po týchto výrobkoch a na nasledujúcu spotrebu hladkých rúr zo strany spoločnosti Corus.

173 Ďalej Dalmine popiera výklad Komisie týkajúci sa spôsobu výpočtu zmluvných cien. Podľa napadnutého rozhodnutia (odôvodnenie 153) spoločnosť Corus bola povinná oznámiť spoločnostiam Mannesmann a Dalmine cenu a množstvo predaných rúr napriek tomu, že tieto údaje boli dôverné. Napadnuté rozhodnutie takisto kritizuje skutočnosť, že ceny účtované za predaj hladkých rúr záviseli od cien, za ktoré ich spoločnosť Corus predávala po závitovaní.

174 Tieto posúdenia sú nedôvodné a nedostatočne odôvodnené. Pokiaľ ide o vytýkanú výmenu dôverných informácií, Dalmine uvádza, že spoločnosť Corus jej neoznamovala ceny, za ktoré predávala závitové rúry. Je údajne pravdou, že táto cena bola jedným z údajov použitých v matematickom vzorci na výpočet ceny, ktorú zaplatila spoločnosť Corus za hladké rúry. Za tento výpočet bola zodpovedná spoločnosť Corus, pričom Dalmine poznala iba konečný výsledok. Dalmine pripomína, že v prípade nezhody v otázke takto vypočítanej ceny bola oprávnená obrátiť sa na nezávislú tretiu stranu. Tento postup umožňoval zachovať dôverný charakter cien, ktoré účtovala spoločnosť Corus.

175 Komisia obhajuje svoje závery, že zmluvný mechanizmus na stanovenie množstva tovarov na predaj obmedzoval hospodársku súťaž.

176 Pokiaľ ide o ustanovenie týkajúce sa určenia ceny, Komisia zdôrazňuje, že prijatý vzorec spájal ceny hladkých rúr s cenami závitových rúr. Vallourec, Mannesmann a Dalmine preto nemali záujem konkurovať spoločnosti Corus v cenách závitových rúr v Spojenom kráľovstve.

177 Komisia je presvedčená, že vzorec na výpočet ceny za hladké rúry uvedený v článku 6 zmluvy o zásobovaní zahŕňal aj informácie, ktoré si konkurenčné podniky nemali vymieňať.

— Posúdenie Súdom prvého stupňa

178 Predmet a účinok troch zmlúv o zásobovaní Komisia opísala v odôvodnení 111 napadnutého rozhodnutia:

„Predmetom týchto zmlúv bolo zásobovanie hladkými rúrami „lídrom" na trhu s OCTG v Severnom mori, pričom ich cieľom bolo udržať domáceho výrobcu v Spojenom kráľovstve tak, aby sa dodržali ‚Základné pravidlá' v rámci Európsko-japonského klubu. Hlavným predmetom a účinkom týchto zmlúv bolo rozdelenie potrieb ich konkurenta [spoločnosti Corus] (od roku 1994 spoločnosti Vallourec) medzi [Mannesmann], Vallourec a Dalmine. Podľa týchto zmlúv nákupné ceny hladkých rúr záviseli od cien závitových rúr a rúrok [spoločnosti Corus]. Tieto zmluvy obsahovali tiež obmedzenie slobody zásobovania [spoločnosti Corus] (od februára 1994 spoločnosti Vallourec) a nútili ich, aby oznamovali svojim konkurentom skutočné predajné ceny a predané množstvo. Na druhej strane [Mannesmann], Vallourec (do februára 1994) a Dalmine sa zaviazali dodať konkurentovi ([spoločnosti Corus], od marca 1994 spoločnosti Vallourec) vopred neznáme množstvo výrobkov."

179 Znenia zmlúv o zásobovaní predložené Súdu prvého stupňa, najmä zmluvy medzi spoločnosťami Dalmine a Corus zo 4. decembra 1991, v podstate potvrdzujú skutočnosti uvedené v odôvodnení 111, ako aj v odôvodneniach 78 až 82 a 153 napadnutého rozhodnutia. Z celkového pohľadu tieto zmluvy od 9. augusta 1993 rozdeľujú potreby spoločnosti Corus medzi troch európskych výrobcov (40 % pre Vallourec, 30 % pre Dalmine a 30 % pre Mannesmann). Navyše každá z týchto zmlúv stanovuje, že ceny, ktoré má Corus uhrádzať za hladké rúry, sa určí podľa matematického vzorca, ktorý berie do úvahy cenu získanú spoločnosťou Corus za závitové rúry.

180 Z týchto konštatovaní vyplýva, že predmetom a/alebo prinajmenšom účinkom zmlúv o zásobovaní bolo nahradiť riziko z konkurencie za dohodnuté rozdelenie zisku z predaja závitových rúr na britskom trhu, pokiaľ ide o štyroch európskych výrobcov (pozri analogicky, pokiaľ ide o dohodnuté praktiky, rozsudok Cement, už citovaný v bode 44 vyššie, bod 3150).

181 Každou z týchto zmlúv o zásobovaní spájala spoločnosť Corus svojich troch konkurentov v rámci Spoločenstva takým spôsobom, že ich skutočná konkurencia, rovnako aj perspektíva takejto konkurencia sa na jeho trhu stratila tým, že obetoval svoju slobodu pri zásobovaní. Ak by predaj závitových rúr spoločnosti Corus mal klesnúť, tak predaj hladkých rúr týchto konkurentov sa mal znížiť. Na druhej strany, zisk realizovaný z predaja hladkých rúr, na ktorý sa traja dodávatelia zaviazali, by sa v prípade zníženia ceny získanej spoločnosťou Corus za závitové rúry znížil, ba dokonca sa mohol zmeniť na stratu. Za týchto podmienok by bolo nepochopiteľné, keby sa títo traja výrobcovia pokúšali priniesť spoločnosti Corus na britský trh závitových rúr skutočnú konkurenciu, najmä pokiaľ ide o cenu (pozri odôvodnenie 153 napadnutého rozhodnutia).

182 Naopak, každý z troch konkurentov spoločnosti Corus v rámci Spoločenstva, si tým, že súhlasil s uzavretím takýchto zmlúv, zabezpečil nepriamu účasť na domácom trhu a rovnako aj z toho vyplývajúcu časť na zisku. Na získanie týchto výhod sa tieto podniky v skutočnosti vzdali možnosti predávať závitové rúry na trhu Spojeného kráľovstva a prinajmenšom odo dňa podpísania tretej zmluvy 9. augusta 1993, ktorá

určila zostávajúcich 30 % pre Mannesmann, aj možnosti dodávať vo väčšom množstve, než aké sa každému z nich vopred priznalo, hladké rúry nakúpené spoločnosťou Corus.

183 Navyše konkurenti spoločnosti Corus súhlasili s čestným, no z obchodného hľadiska nezvyčajným, záväzkom dodať spoločnosti Corus množstvo rúr, ktoré nebolo vopred určené a záviselo od predaja závitových rúr, ktorý realizoval. Táto povinnosť posilnila nezákonnú vzájomnú závislosť medzi týmito výrobcami a spoločnosťou Corus, pretože výrobcovia, ako nevyhnutní dodávatelia, záviseli od obchodnej politiky, ktorú viedla spoločnosť Corus. Tvrdenie spoločnosti Dalmine, že množstvo rúr, ktoré malo byť dodané, bolo na základe pravidiel stanovených v článku 4 jej zmluvy o zásobovaní so spoločnosťou Corus pevne stanovené tri mesiace vopred, je irelevantné, keďže táto podmienka neumožnila spoločnosti Dalmine obmedziť množstvo hladkých rúr, ktoré malo byť dodané a ktoré záviselo jedine od požiadaviek spoločnosti Corus.

184 Aj keby analýzy Komisie uvedené v prvej časti odôvodnenia 153 napadnutého rozhodnutia týkajúce sa možnosti zrušiť zmluvu boli nedôvodné, táto skutočnosť by nemala vplyv na protisúťažnú povahu zmlúv uzatvorených spoločnosťou Corus a tromi ďalšími výrobcami v rámci Spoločenstva vrátane spoločnosti Dalmine. Na základe toho nie je v tomto konaní potrebné rozlišovať tieto podporné faktické rozdiely.

185 Je zrejmé, že ak by zmluvy o zásobovaní neexistovali, iní európski výrobcovia než spoločnosť Corus by tiež mali, nebyť Základných pravidiel, skutočný alebo aspoň potenciálny obchodný záujem na súťaži so spoločnosťou Corus na trhu oceľových rúr v Spojenom kráľovstve a na súťaži medzi sebou v zásobovaní spoločnosti Corus hladkými rúrami.

186 Pokiaľ ide o tvrdenia spoločnosti Dalmine týkajúce sa praktických prekážok, ktoré jej bránili priamo predávať rúry OCTG prémium a štandard na trhu Spojeného kráľovstva, tieto prekážky dostatočne nepreukazujú, že by nebola nikdy schopná predávať tieto výrobky na tomto trhu, ak by nebola uzatvorila zmluvu o zásobovaní so spoločnosťou Corus a ďalej so spoločnosťou Vallourec. Za predpokladu, že by sa podmienky na trhu OCTG v Spojenom Kráľovstve zlepšili, nemožno vylúčiť, že by spoločnosť Dalmine mohla získať povolenie na predaj rúr OCTG prémium na tomto trhu alebo že by mohla zvýšiť výrobu OCTG štandard s cieľom predávať tieto výrobky na tomto trhu. Z toho vyplýva, že podpísaním predmetnej zmluvy o zásobovaní, v podstate akceptovala obmedzenie jej obchodnej politiky, ako je to uvedené v bodoch 182 až 185 vyššie.

187 Navyše všetky zmluvy boli uzavreté na počiatočnú dobu piatich rokov. Táto relatívne dlhá doba potvrdzuje a posilňuje povahu týchto zmlúv, ktorá je v rozpore s hospodárskou súťažou, osobitne preto, lebo Dalmine a ďalší dvaja dodávatelia spoločnosti Corus sa v skutočnosti vzdali možnosti priamo využiť prípadný rast na trhu závitových rúr v Spojenom kráľovstve.

188 Navyše ako v odôvodnení 111 napadnutého rozhodnutia Komisia uvádza, stanovenie cenového vzorca pre hladké rúry uvedené vo všetkých troch zmluvách o zásobovaní zahŕňalo nezákonnú výmenu obchodných informácií (pozri odôvodnenie 153 napadnutého rozhodnutia), ktoré pod hrozbou porušenia nezávislosti obchodnej politiky konkurenčných podnikov musia zostať dôverné (rozsudky Súdu prvého stupňa Thyssen Stahl/Komisia, už citovaný v bode 147 vyššie, bod 403, a z 11. marca 1999, British Steel/Komisia, T-151/94, Zb. s. II-629, body 383 a nasl.).

189 Tvrdenie spoločnosti Dalmine, že informácie týkajúce sa ceny zaplatenej zákazníkmi spoločnosti Corus neboli prezradené jej dodávateľom, nemôže za okolností daného prípadu signatárov zmlúv o zásobovaní zbaviť viny.

190 Na druhej strane je pravdou, že spoločnosť Corus svojim zmluvným partnerom neoznamovala získanú sumu ako takú za závitové rúry. V tomto dôsledku, tvrdenie uvedené v odôvodnení 111 napadnutého rozhodnutia, podľa ktorého zmluvy o zásobovaní „nútili [Corus] oznamovať svojim konkurentom predajné ceny" v tomto ohľade zveličuje rozsah zmluvnej povinnosti. Komisia napriek tomu v odôvodnení 153 napadnutého rozhodnutia a pred Súdom prvého stupňa správne uvádza, že cena závitových rúr bola vypočítaná na základe ceny zaplatenej za hladké rúry, takže traja dotknutí dodávatelia dostávali presné údaje o smere, čase a výške každej fluktuácie cien závitových rúr predávaných spoločnosťou Corus.

191 Nielen oznámenie týchto informácií konkurentom porušuje článok 81 ods. 1 ES, ale navyše povaha tohto porušenia je v podstate tá istá, ako keby išlo o samotné ceny závitových rúr alebo o informácie týkajúce sa ich fluktuácie, ktoré sú predmetom tohto oznámenia. Za týchto podmienok v širšom kontexte porušenia predpisov v článku 2 napadnutého rozhodnutia treba uvedenú nepresnosť v predchádzajúcom bode považovať za nepodstatnú a v tomto dôsledku nemajúcu žiadny následok na konštatovanie existencie tohto porušenia.

192 Na základe vyššie uvedeného musia byť námietky týkajúce sa obsahu zmluvy o zásobovaní medzi spoločnosťami Dalmine a Corus zamietnuté.

O žalobnom dôvode týkajúcom sa dohody obmedzujúcej hospodársku súťaž a účasti spoločnosti Dalmine na ňom

— Tvrdenia účastníkov konania

193 Spoločnosť Dalmine namieta, že zmluvy o zásobovaní spoločnosti Corus sú výsledkom nejakej dohody obmedzujúcej hospodársku súťaž. Uvádza, že najskôr

uzatvorila a potom predĺžila zmluvu o zásobovaní so spoločnosťou Corus s cieľom zvýšiť jej predaj hladkých rúr na trhu v Spojenom kráľovstve. Išlo o úplne zákonný cieľ, ktorý sa Komisia rozhodla ignorovať, uprednostňujúc jednoducho vyšetrenie postavenia spoločnosti Corus na relevantnom trhu (odôvodnenie 152 napadnutého rozhodnutia).

194 Spoločnosť Dalmine nesúhlasí s výkladom Komisie týkajúcim sa dokumentov uvedených v odôvodnení 80 napadnutého rozhodnutia, pomocou ktorého chcela naznačiť, že cieľom zmlúv o zásobovaní spoločnosti Corus bolo udržať umelo vysoké ceny na trhu v Spojenom kráľovstve. Dokumenty, na ktorých Komisia zakladá svoje stanovisko, antedatujú uzatvorenie zmlúv o zásobovaní a iba uvažujú o možných scenároch. Predmetné dokumenty v skutočnosti ukazujú, že išlo o názor spoločnosti Vallourec, že dajúc prednosť rokovaniam s európskymi výrobcami na trhu Spojeného kráľovstva v roku 1990 bude možné zachovať vysoké ceny. Tieto dokumenty jednoducho ukazujú, že spoločnosť Corus neuvažovala o vylúčení možnosti získať dodávky od UTM, Siderca a Tubos de Acero de México SA (pozri poznámku pod názvom „Stretnutie z 24. 7. 1990 s British Steel").

195 Spoločnosť Dalmine takisto nesúhlasí s analýzami Komisie, pokiaľ ide o dodacie lehoty. Dodacia lehota päť alebo šesť týždňov po potvrdení objednávky spoločnosťou, požadovaná spoločnosťou Corus, mohla byť splnená len európskymi spoločnosťami, tak z hľadiska času prepravy, ako aj z hľadiska výroby. Spoločnosť Corus žiadala Dalmine, aby akceptovala zmeny ponúk do 10 dní pred mesiacom výroby. Za týchto okolností si Komisia protirečí, ak usudzuje, že dodacie lehoty neboli rozhodujúce, a navyše kritizuje výrobcov za záväzky dodávať neurčité množstvo výrobkov.

196 Po ďalšie, spoločnosť Dalmine namieta dôkaznú silu toho dôkazu, osobitne dôkazu, ktorý je uvedený v odôvodneniach 78 a 80 napadnutého rozhodnutia. Komisia formulovala svoje stanovisko na nesprávnom výklade predmetných dokumentov.

Obvinenia Komisie sú ďaleko od pravdy, že interné dokumenty spoločnosti Vallourec, na ktoré sa Komisia odvoláva, len predpokladajú možné následky zastavenia výroby spoločnosti Corus v továrni v Clydesdale. Dokumenty neobsahujú náznaky rozdelenia trhu Spojeného kráľovstva.

197 Dalmine tvrdí, že predpoklad takejto dohody je v rozpore so skutočnosťou, že spoločnosť Mannesmann uzatvorila zmluvu o zásobovaní so spoločnosťou Corus tri roky po rozhovoroch medzi spoločnosťami Corus a Vallourec v roku 1990, ktoré predstavujú základ tvrdenia Komisie o tom, že existovala protizákonná dohoda.

198 Spoločnosť Dalmine namieta, že by sa s ostatnými európskymi výrobcami zúčastnila na akejkoľvek dohode o rozdelení trhu Spojeného kráľovstva, aj za predpokladu, že by takáto dohoda existovala. Predovšetkým zdôrazňuje, že podľa napadnutého rozhodnutia sa spoločnosti Vallourec a Corus medzi rokmi 1990 a 1991 dohodli, že Corus bude získavať dodávky od výrobcov v rámci Spoločenstva (pozri odôvodnenie 110 napadnutého rozhodnutia). Ako je z napadnutého rozhodnutia zrejmé, spoločnosť Dalmine sa na týchto rozhovoroch nezúčastnila, a preto sa Komisia mýli, keď ju obviňuje z účasti na tejto dohode. Komisia tak nemôže vytýkať, že spoločnosť Dalmine 4. decembra 1991 uzatvorila zmluvu o zásobovaní so spoločnosťou Corus.

199 Dalmine tvrdí, že dôkazy, ktoré sú predložené na podporu tvrdenia Komisie sa týkajú iba spoločností Vallourec a Corus (pozri odôvodnenia 78, 91, 110, 146 a 152 napadnutého rozhodnutia). Dalmine verí, že nie je v pozícii účinne sa obhajovať proti dôkazu, ktorý sa týka výlučne tretích strán.

200 Po ďalšie Dalmine popiera tvrdenie Komisie, že sa pripojila k dohode medzi spoločnosťami Vallourec a Corus, keď sa spoločnosť Corus chcela stiahnuť z trhu a keď sa zbavila svojej továrne na výrobu oceľových rúr a rúrok. Dôkaz uvedený v odôvodnení 91 napadnutého rozhodnutia sa týka stretnutia spoločností Corus,

Mannesmann, Vallourec a Dalmine z 29. januára 1993. Tieto rozhovory predchádzali uzatvoreniu zmluvy o zásobovaní medzi spoločnosťami Mannesmann a Corus 9. augusta 1993. Dalmine z toho usudzuje, že dohoda medzi európskymi výrobcami z 29. januára 1993 neexistovala. Navyše sa zdá, že Komisia tvrdí, že spoločnosť Dalmine súhlasila s prevzatím obchodov spoločnosti Corus spoločnosťou Vallourec, a zdôrazňuje, že sa na tejto transakcii vôbec nezúčastnila. Naznačuje však, že si želala udržať obchody na trhu Spojeného kráľovstva a že z tohto hľadiska si želala pokračovať v predaji hladkých rúr na trhu Spojeného kráľovstva po tom, čo spoločnosť Vallourec získala obchodnú činnosť spoločnosti Corus.

201 Komisia navyše vyvodila existenciu dohody obmedzujúcej hospodársku súťaž z rozhodnutia spoločnosti Vallourec, že po odkúpení obchodov s oceľovými rúrami spoločnosti Corus obnoví zmluvy o zásobovaní, ktoré predtým uzatvorila spoločnosť Corus so spoločnosťami Mannesmann a Dalmine. Dalmine zdôrazňuje, že išlo o vlastné rozhodnutie spoločnosti Vallourec, na ktoré nemala spoločnosť Dalmine žiadny vplyv, a že strany sa na základe ich vlastných obchodných záujmov rozhodli samé.

202 Nakoniec Dalmine trvá na tom, že účinky zmluvy o zásobovaní na trhu, ku ktorým pristúpila so spoločnosťou Corus, sú zanedbateľné. Z 20 400 ton hladkých rúr, ktoré predala na trhu Spojeného kráľovstva, len 20 % bolo spracovaných ako závitové OCTG štandard (pozri prílohu 2 napadnutého rozhodnutia). To predstavuje nie viac ako 3 % spotreby v Spojenom Kráľovstve, 1,4 % spotreby Spoločenstva a 0,08 % svetovej spotreby.

203 Komisia tieto tvrdenia popiera, tvrdiac že žiadny zákonný záujem spoločnosti Corus nevyžadoval uzatvorenie týchto zmlúv.

204 Zmluvy o zásobovaní vytvorili časť Základných pravidiel zostavených v rámci Európsko-japonského klubu, ktoré boli zamerané na rešpektovanie domácich trhov (odôvodnenie 146 napadnutého rozhodnutia). Keď v roku 1990 spoločnosť Corus čiastočne zrušila výrobu určitých druhov oceľových rúr a rúrok, hrozilo riziko, že ustanovenie prijaté na účel ochrany trhu Spojeného kráľovstva stratí svoj efekt. Spoločnosti Corus a Vallourec spomenuli tento problém v júli 1990 počas ich vyjednávaní o rozšírení povolenia udeleného spoločnosťou Vallourec spoločnosti Corus na použitie spájacej technológie VAM.

205 Komisia zdôrazňuje, že po právnej stránke dostatočne preukázala, že medzi týmito dvomi podnikmi existovala dohoda obmedzujúca hospodársku súťaž. V tomto zmysle sa odvoláva na poznámky spoločnosti Vallourec s British Steel z 24. júla 1990, uvedené, *inter alia*, v odôvodnení 80 napadnutého rozhodnutia. Komisia sa tiež odvoláva na poznámky spoločnosti Vallourec pod názvom „Strategické úvahy" uvedené v tom istom odôvodnení, ktoré, ako uvádza, tiež podporujú jej tvrdenia.

206 Komisia odmieta tvrdenie založené na čase uplynutom medzi rozhovormi v roku 1990 medzi spoločnosťami Vallourec a Corus a podpisom zmluvy medzi spoločnosťami Corus a Mannesmann 9. augusta 1993. V danom prípade nie je dôvod predpokladať existenciu dohody obmedzujúcej hospodársku súťaž predtým, než bola uzatvorená zmluva o zásobovaní so spoločnosťou Mannesmann. Komisia zdôrazňuje, že v každom prípade zákaz uvedený v článku 81 ods. 1 ES sa vzťahuje na všetky dohody bez ohľadu na ich formu. Uvádza, že dostatočne dokázala existenciu dohody týkajúcu sa rešpektovania domácich trhov v zmysle porušení uvedených v článku 1 napadnutého rozhodnutia.

207 Navyše, z dôkazov uvedených v odôvodneniach 65, 67, 84 a 91 napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že rozhovory uskutočnené v roku 1990 medzi spoločnosťami Vallourec a Corus týkajúce sa následkov stiahnutia sa spoločnosti Corus z trhu a zatvorenia továrne v Clydesdale úzko súviseli s dohodou o rešpektovaní domácich trhov.

208 Spoločnosť Dalmine, ktorá bola účastníkom dohody o rešpektovaní domácich trhov, uvádza, že problém vyplývajúci z reštrukturalizácie spoločnosti Corus bolo potrebné prejednávať na európskej úrovni a považovať ho za primeraný na uzatvorenie zmluvy o zásobovaní so spoločnosťou Corus spolu s tými, ktoré uzatvorili spoločnosti Vallourec a Mannesmann. Dalmine bola jasne upozornená, že uzatvorením takejto zmluvy pomáha realizovať dohodu o rešpektovaní domácich trhov a mala zladiť jej vlastné obchodné aktivity s jej priamymi konkurentmi.

— Posúdenie Súdom prvého stupňa

209 Je potrebné uviesť, že úvahy s ohľadom na vyššie uvedené zmluvy vo vzťahu k žalobnému dôvodu postačujú na založenie existencie tohto porušenia, pretože porušenie uvedené v článku 2 napadnutého rozhodnutia je založené na obmedzení hospodárskej súťaže obsiahnutej v zmluvách o zásobovaní spoločnosti Corus.

210 Treba skonštatovať, že bez ohľadu na presný rozsah tajnej zmluvy medzi štyrmi európskymi výrobcami každý z nich podpísal jednu zmluvu o zásobovaní obmedzujúcu hospodársku súťaž a vytvoril časť porušenia článku 81 ods. 1 ES uvedenú v článku 2 napadnutého rozhodnutia. Kým článok 2 ods. 1 napadnutého rozhodnutia uvádza, že zmluvy o zásobovaní boli uzatvorené „v zmysle porušenia uvedeného v článku 1", odôvodnenie 111 objasňuje, že je pravdou, že účasť na týchto dohodách obmedzujúcich hospodársku súťaž zakladá porušenie uvedené v článku 2 napadnutého rozhodnutia.

211 Aj keby spoločnosť Dalmine úspešne preukázala, že uzavretie zmluvy o zásobovaní so spoločnosťou Corus bolo objektívne v súlade s jej obchodnými záujmami, táto skutočnosť by nezmenila názor Komisie, že táto zmluva bola protiprávna. Konanie porušujúce pravidlá hospodárskej súťaže sú totiž často v individuálnom obchodnom

záujme podnikov, hoci len na krátky čas. Vo svetle týchto skutočností nie je nevyhnutné rozhodnúť spor medzi účastníkmi konania, pokiaľ ide o dôležitosť dodacích lehôt pre spoločnosť Corus, keďže cieľom tvrdenia spoločnosti Dalmine bolo v tomto ohľade dokázať, že išlo o obchodné záujmy spoločnosti Corus mať troch európskych dodávateľov.

212 Keďže existencia porušenia predpisov uvedených v článku 2 napadnutého rozhodnutia bola právne dostatočne preukázaná, nie je viac nevyhnutné preskúmať odôvodnenie Komisie, pokiaľ ide o dohodnutý postup štyroch európskych výrobcov. Jednoducho, v tomto smere osobitne nie je potrebné analyzovať všetky tvrdenia predložené spoločnosťou Dalmine vzhľadom na zväzok iných nepriamych dôkazov než zmluvy o zásobovaní, na ktoré sa Komisia pri preukazovaní existencie tajnej dohody odvolávala.

213 Napriek tomu je potrebné preskúmať stupeň zosúladeného postupu, ktorý existoval medzi štyrmi výrobcami v rámci Spoločenstva, pokiaľ ide o porušenie uvedené v článku 2 napadnutého rozhodnutia, pretože pri skúmaní niektorých ďalších predložených dôvodov je v danom prípade relevantný.

214 Je potrebné zdôrazniť, že správanie, ktoré je súčasťou všeobecného plánu a ktoré sleduje spoločný cieľ, sa môže považovať za jednu dohodu (pozri v tomto zmysle rozsudok Cement, už citovaný v bode 44 vyššie, bod 4027). V skutočnosti Komisia preukázala, že ak sa podnik zúčastnil na dohodách obmedzujúcich hospodársku súťaž, vedel alebo musel nevyhnutne vedieť, že sa zúčastňuje jednej dohody a že jeho účasť na dohodách obmedzujúcich hospodársku súťaž môže znamenať pristúpenie na túto dohodu (pozri v tomto zmysle už citovaný rozsudok Cement, body 4068 a 4109).

215 V tomto ohľade je zvlášť dôležitý dokument „Úvahy zmluvy VAM" z 23. marca 1990. Pod názvom „Scenár II" pána Verlucu riaditeľ spoločnosti Vallourec v ňom označil možnosť „presvedčiť Japoncov, aby nezasahovali na trh UK a aby sa problém vyriešil medzi Európanmi". P. Verluca pokračuje: „v tomto prípade sa hladké rúry skutočne rozdelia medzi [Mannesmann], [Vallourec] a Dalmine". V nasledujúcom bode uvádza, že „pravdepodobne budeme mať záujem spojiť predaj od spoločnosti [Vallourec] s cenou a množstvom VAM predávaného spoločnosťou [Corus]".

216 Keďže tento posledný návrh presne odráža podstatný pojem zmluvy uzavretej medzi spoločnosťami Vallourec a Corus šestnásť mesiacov neskôr, bolo zrejmé, že túto stratégiu si spoločnosť Vallourec skutočne osvojila a že uvedená zmluva bola podpísaná s cieľom, aby sa uplatnila.

217 Navyše, skutočnosť, že prakticky zhodnú zmluvu uzavrela spoločnosť Corus s každým európskym členom Európsko-japonského klubu, osobitne so spoločnosťou Dalmine a neskôr so spoločnosťou Mannesmann, takže potreby spoločnosti Corus, pokiaľ ide o hladké rúry, boli skutočne rozdelené medzi troch ďalších členov Európsko-japonského klubu od augusta roku 1993, presne ako to p. Veluca predvídal, potvrdzuje, že tieto tri zmluvy museli byť uzavreté s cieľom sledovať spoločnú stratégiu navrhovanú v rámci ich postupu v uvedenom klube.

218 Tento záver bol podporený dôkazmi, na ktoré poukázala Komisia v napadnutom rozhodnutí, najmä v odôvodnení 91, ktoré znie:

„Spoločnosť [Corus] zaslala 21. januára 1993 spoločnosti Vallourec (a pravdepodobne aj spoločnostiam [Mannesmann] a Dalmine) náčrt návrhu zmluvy o reštrukturalizácii odvetvia s bezšvíkovými rúrami, o ktorom sa rokovalo počas schôdze v Heathrow 29. januára 1993 medzi spoločnosťami Mannesmann/

Vallourec/Dalmine/[Corus] (strana 4628 [spisu Komisie, prvá strana dokumentu pod názvom ‚Náčrt návrhu zmluvy o reštrukturalizácii týkajúcej sa bezšvíkových rúr']). V tomto dokumente sa uvádza: „Spoločnosť [Corus] naznačila svoj zámer stiahnuť sa z výroby bezšvíkových rúr. Má záujem urobiť to usporiadane a kontrolovane, aby sa predišlo prerušeniu dodávok pre jej klientov a aby pomohla výrobcom, ktorí získajú tento sektor, udržať si objednávky... Počas posledných šiestich mesiacov prebehli rozhovory medzi spoločnosťou [Corus] a ostatnými výrobcami, ktorí sa zaujímali o nadobudnutie aktív spoločnosti [Corus], a [Corus] predpokladal, že existuje súhlas s akčnou líniou opísanou v tomto dokumente". Jeden z návrhov spočíval v prenesení aktivít OCTG [rúry a rúrky] na spoločnosť Vallourec pri zachovaní zmlúv o zásobovaní hladkých rúr medzi spoločnosťami [Corus] a Vallourec, [Mannesmann] a Dalmine so zachovaním tých istých podielov. V rovnaký deň sa konalo stretnutie medzi spoločnosťami [Mannesmann] a [Corus], počas ktorého spoločnosť [Mannesmann] „súhlasila, aby sa spoločnosť Vallourec stala prvou, pokiaľ ide o získanie sektora OCTG" (strana 4626 [spisu Komisie, ktorá je jednou stranou faxu zaslaného 22. januára 1993 p. Davisom zo spoločnosti Corus p. Patrierovi zo spoločnosti Vallourec]). Dokument spoločnosti Dalmine pod názvom ‚Systém bezšvíkových oceľových rúr v Európe a evolúcia trhu' (‚Seamless steel tube system in Europe and market evolution') (strana 2053 [spisu Komisie]), z mája a augusta roku 1993, uvádza, že riešenie problému spoločnosti [Corus] možno nájsť len v európskom kontexte; skutočnosť, že Vallourec nadobudla závody spoločnosti [Corus], bola tiež akceptovaná zo strany spoločnosti Dalmine."

219 Okrem iného treba poznamenať, že vo svojom vyhlásení pod názvom „Strategické úvahy", citovanom v odôvodnení 80 napadnutého rozhodnutia spoločnosť Vallourec predpokladala, že spoločnosti Dalmine a Mannesmann s ňou zosúladia postupy pri dodávaní hladkých rúr pre spoločnosť Corus. Navyše v odôvodnení 59 napadnutého rozhodnutia sa Komisia odvoláva na dokument „g) Japonci", osobitne na kalendár, ktorý sa nachádza na štvrtej strane tohto dokumentu (strana 4912 spisu Komisie), na zdôraznenie toho, že európski výrobcovia sa budú schádzať na prípravných schôdzach pred stretnutiami s japonskými výrobcami, aby koordinovali ich pozície a predkladali spoločné návrhy v Európsko-japonskom klube.

220 Z vyššie uvedených listinných dôkazov, na ktoré sa Komisia v napadnutom rozhodnutí odvoláva, vyplýva, že štyria výrobcovia v rámci Spoločenstva sa skutočne stretli, aspoň v roku 1993, aby koordinovali svoj postoj v rámci Európsko-japonského klubu pred medzikontinentálnymi stretnutiami tohto klubu. Rovnako je dokázané, že zatvorenie podniku závitovania spoločnosti Corus v Clydesdale a jej prebratie spoločnosťou Vallourec, ako aj dodávky hladkých rúr tohto podniku spoločnosťami Dalmine a Mannesmann boli predmetom diskusií na týchto stretnutiach. Je preto nepravdepodobné, že spoločnosť Mannesmann nepoznala obsah stratégie vypracovanej spoločnosťou Vallourec a skutočnosť, že zmluva o zásobovaní so spoločnosťou Corus je súčasťou širšej dohody, ktorá je v rozpore s hospodárskou súťažou a ktorá ovplyvňuje trh tak s rúrkami OCTG štandard, ako aj s hladkými rúrami.

221 Pokiaľ ide o tvrdenie spoločnosti Dalmine, podľa ktorého bola tretia zmluva o zásobovaní medzi spoločnosťami Corus a Mannesmann uzavretá oveľa neskôr ako dve ďalšie, takže Komisia z nich nemohla vydedukovať existenciu jedného porušenia zahŕňajúceho štyroch európskych výrobcov, je potrebné poznamenať, že neexistencia zmluvy medzi spoločnosťami Mannesmann a Corus pred rokom 1993 nemôže vyvrátiť názor Komisie, pokiaľ ide o ciele troch ostatných výrobcov, osobitne spoločnosti Corus, Vallourec a Dalmine, keď v roku 1991 podpísali dve ďalšie zmluvy. Kým stratégia rozdelenia dodávok hladkých rúr sa realizovala do chvíle, keď spoločnosť Corus mala troch dodávateľov, podpis týchto dvoch zmlúv pokrývajúci 70 % jej požiadaviek na hladké rúry znamenal významné, aj keď len čiastočné, uskutočnenie tohto plánu.

222 Okrem toho, ako to Komisia poznamenala pred Súdom prvého stupňa, odkaz v dokumente pod názvom „Náčrt návrhu zmluvy o reštrukturalizácii týkajúcej sa bezšvíkových rúr a rúrok" z 21. januára 1993 na skutočnosť, že spoločnosť Mannesmann už dodávala hladké rúry spoločnosti Corus, je ťažko zlučiteľný s tvrdením spoločnosti Dalmine, že zmluvy o zásobovaní medzi spoločnosťami Corus a Mannesmann boli podpísané v auguste 1993, čím sa potvrdzuje analýza Komisie. V skutočnosti, Komisia z čistej opatrnosti uviedla, že spoločnosť Mannesmann sa dopustila porušenia uvedeného v článku 2 napadnutého rozhodnutia iba od 9. apríla 1993, pretože podpísanie zmluvy o zásobovaní v tento deň so spoločnosťou Corus bolo určitým dôkazom jej účasti na porušení, z vyššie

uvedeného odkazu teda vyplýva, že v skutočnosti sa spoločnosť Mannesmann zaviazala dodávať hladké rúry spoločnosti Corus od januára 1993.

223 Z dôkazov, o ktoré sa v napadnutom rozhodnutí Komisia opiera, tak vyplýva, že spoločnosť Vallourec vytvorila stratégiu ochrany trhu Spojeného kráľovstva a uzavrela zmluvu o zásobovaní so spoločnosťou Corus, ktorá určitým spôsobom nahradila prvé štádium v realizovaní tejto stratégie. Potom sa spoločnosti Dalmine a Mannesmann k nej pripojili, čo je potvrdené faktom, že obidva tieto podniky uzavreli zmluvu o zásobovaní so spoločnosťou Corus.

224 Vzhľadom na vyššie uvedené treba dospieť k záveru, že Komisia v napadnutom rozhodnutí správne zhodnotila, že zmluvy o zásobovaní zakladajú porušenie predpisov uvedené v článku 2 napadnutého rozhodnutia, a po právnej stránke dostatočne preukázala ich existenciu. Rovnako treba zdôrazniť, že dodatočné dôkazy uvedené Komisiou potvrdzujú správnosť jej tvrdenia, podľa ktorého tieto zmluvy spadajú do širšej spoločnej európskej politiky týkajúcej sa rúrok OCTG štandard.

225 Nakoniec, pokiaľ ide o tvrdenia, že účinky porušujúce hospodársku súťaž vyplývajúce zo zmluvy medzi spoločnosťami Dalmine a Corus boli bezvýznamné, stačí to na skonštatovanie, že aj za predpokladu, že táto okolnosť je potvrdená, nemá to vplyv na existenciu porušenia uvedeného v článku 2 napadnutého rozhodnutia, keďže protisúťažný cieľ zmluvy a stratégia, ktorá ju pomáhala realizovať, boli preukázané.

226 V súvislosti s uvedeným sú žalobné dôvody týkajúce sa existencie dohody obmedzujúcej hospodársku súťaž a účasti spoločnosti Dalmine na ňom zamietnuté.

O žalobnom dôvode týkajúcom sa relevantného trhu a spojitosti s porušením uvedeným v článku 1 napadnutého rozhodnutia

— Tvrdenia účastníkov konania

227 Spoločnosť Dalmine tvrdí, že zmluvy o zásobovaní spoločnosti Corus sa týkali výrobkov, ktoré netvorili časť relevantného trhu, a že Komisia preto nemohla riadne určiť, že mali za následok obmedzenie súťaže na tomto trhu.

228 Uvádza, že Komisia sa domnievala, že tieto zmluvy o zásobovaní tvorili časť dohody o rešpektovaní trhov, ktorá bola v článku 1 napadnutého rozhodnutia uznaná za protiprávnu. Toto určenie logicky znamená, že tieto zmluvy ovplyvnili súťaž na trhu rovnakých výrobkov, ako sú výrobky, na ktoré odkazuje dohoda v článku 1. Podľa spoločnosti Dalmine tomu tak nie je: zmluvy o zásobovaní sa týkali iných výrobkov než výrobkov uvedených v článku 1 dohody. 80 % z nich predstavovalo hladké rúry určené na výrobu rúrok OCTG prémium, pričom dohoda uzavretá v rámci Európsko-japonského klubu sa týkala iba rúrok OCTG štandard. Odôvodnenie Komisie je preto chybné a napadnuté rozhodnutie je neprimerane odôvodnené.

229 Spoločnosť Dalmine tvrdí, že zmluvy o zásobovaní uzatvorené so spoločnosťou Corus neboli prostriedkami realizujúcimi porušenie uvedené v článku 1 napadnutého rozhodnutia. Namieta, že cieľom uvedenej zmluvy medzi spoločnosťami Vallourec a Corus nemohlo byť zabránenie japonským výrobcom vstúpiť na európske trhy, pretože už mali určitú účasť na trhu Spojeného kráľovstva. Navyše, dôkaz Komisie preukazuje, že spoločnosť Vallourec nebola presvedčená, že zatvorenie továrne v Clydesdale môže zvýšiť konkurenciu zo strany japonských výrobcov na tomto trhu.

230 Od roku 1991 získavala spoločnosť Corus dodávky hladkých rúr od zahraničných výrobcov. Problém „domácej" výroby v Spojenom kráľovstve, ako to predpokladá časť Základných pravidiel zaoberajúca sa udržaním domácich trhov Európsko-japonským klubom, tak viac nevzniká. Je preto nesprávne zahrnúť predaj hladkých rúr spoločností Vallourec, Mannesmann a Dalmine spoločnosti Corus, vzťahujúci sa na „domáceho výrobcu", do tabuľky uvedenej v odôvodnení 68 napadnutého rozhodnutia.

231 Spoločnosť Dalmine tvrdí, že Súd prvého stupňa mal určiť, že jej zmluva o zásobovaní so spoločnosťou Corus môže byť spojená s porušením uvedeným v článku 1 napadnutého rozhodnutia, akákoľvek chyba v dôvodoch, na ktorých je určenie porušenia uvedené v článku 2 založené, tiež ovplyvní odôvodnenosť článku 1.

232 Komisia odpovedá, že v odôvodneniach 146 až 155 napadnutého rozhodnutia dostatočne vysvetlila mechanizmus, pomocou ktorého mali zmluvy o zásobovaní realizovať Základné pravidlá týkajúce sa rešpektovania domácich trhov, uzatvorené v rámci Európsko-japonského klubu.

233 Pokiaľ ide o obvinenia spoločnosti Dalmine týkajúce sa výšky cien v Spojenom kráľovstve, Komisia znova opakuje, že ceny boli vysoké.

— Posúdenie Súdom prvého stupňa

234 Predovšetkým je potrebné poznamenať, že v článkoch 1 a 2 napadnutého rozhodnutia Komisia uviedla, že existovali dve samostatné porušenia ovplyvňujúce dva susediace trhy. Preto nie je nič nesprávne na tvrdení, že relevantným trhom na účely

porušenia uvedeného v článku 2 napadnutého rozhodnutia je trh s hladkými rúrami, zatiaľ čo trhom na účely porušenia uvedeného v článku 1 napadnutého rozhodnutia je trh s rúrkami OCTG štandard, v súlade s definíciami relevantného trhu uvedenými v odôvodnení 29 napadnutého rozhodnutia.

235 Neexistuje pravidlo, podľa ktorého nemôže Komisia určiť dve samostatné porušenia článku 81 ods. 1 ES v jednom rozhodnutí. Dané ekonomické situácie môžu tvoriť celok a dva nezávislé, ale spojené trhy môžu byť ovplyvnené dvoma porušeniami, ktoré je logické sankcionovať v jednom rozhodnutí, pretože tieto porušenia sú síce samostatné, ale spojené.

236 V danom prípade preto Komisia opísala situáciu, ktorou boli dohody medzi európskymi výrobcami, ovplyvňujúcimi trh s hladkými rúrami v Spojenom kráľovstve formulované, minimálne v časti, ktorej predmetom bola ochrana upadajúceho trhu Spojeného kráľovstva pred dovozmi rúrok OCTG štandard od Japoncov. Komisia nemohla náležite zohľadniť všetky skutočnosti, ktoré zistila v priebehu svojho vyšetrovania bez určenia rôznych praktík porušujúcich hospodársku súťaž existujúcich na týchto dvoch spojených trhoch (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa z 25. októbra 2002, Tetra Laval/Komisia, T-5/02, Zb. s. II-4381, body 142 až 147 a 154 až 162).

237 Pokiaľ ide o kritiku spoločnosti Dalmine týkajúcu sa hranice medzi dvoma porušeniami, tieto porušenia nemajú dosah na skutkovú podstatu článku 2 napadnutého rozhodnutia, keďže porušenie uvedené v tomto článku bolo založené na požadovanom právnom základe na základe samotných termínov zmlúv o zásobovaní (pozri body 178 až 192 vyššie). Tieto tvrdenia by však mali byť vyšetrené v tej miere, v akej sa Komisia odvolávala na hranicu medzi dvoma porušeniami na založenie porušenia uvedeného v článku 1 napadnutého rozhodnutia, a v tej miere, v akej sa odvolávala na túto hranicu v odôvodnení 164 napadnutého rozhodnutia, keď stanovovala výšku pokút.

238 Obsah odôvodnenia 111 citovaný v bode 178 vyššie objasňuje, že jedným z cieľov dohody obmedzujúcej hospodársku súťaž bola v skutočnosti ochrana trhu s rúrkami OCTG štandard v Spojenom kráľovstve v rámci systému Základných pravidiel, ale že dohoda obmedzujúca hospodársku súťaž mala tiež samostatný cieľ a účinok protisúťažnej povahy na trhu hladkých rúr Spojeného kráľovstva. Je preto nutné poznamenať, že Komisia predložila odôvodnenie na požadovanom právnom základe vzhľadom na časť jej odôvodnenia týkajúcu sa hranice medzi dvoma porušeniami uvedenými v napadnutom rozhodnutí.

239 Pokiaľ ide o tvrdenie spoločnosti Dalmine, že spoločnosť Corus nebola viac vnútroštátnym výrobcom rúrok OCTG štandard, pretože kupovala hladké rúry od iných európskych výrobcov, dokumenty spoločnosti Vallourec objasňujú, že ich autor p. Verluca bol optimistickejší, pokiaľ išlo o možnosť prispôsobiť japonských výrobcov Základným pravidlám, ak by spoločnosť Corus súhlasila s nákupom hladkých rúr vyrobených v Spoločenstve, ako keby bola dovážala hladké rúry z iných kontinentov. Preto odvtedy, čo sa spoločnosť Corus rozhodla zatvoriť jej továreň závitovania v Clydesdale, odporúčané riešenie na ochranu britského trhu, osobitne premena britských hladkých rúr na závitové rúry, zlyhalo, čo však neznamená, že všetky snahy ochrániť britský trh pred japonskými výrobcami sa javili ako nemožné, ako sa spoločnosť Dalmine domnieva.

240 Na druhej strane je zo spisu zrejmé, že podľa názoru spoločnosti Vallourec bolo nevyhnutné hľadať iné riešenie, ktoré by najviac umožnilo zachovať *status quo*. Riešením, ktoré predostrela na účel dosiahnuť tento cieľ, bolo dodávať spoločnosti Corus hladké rúry vyrobené výlučne v Spoločenstve. Je nepodstatné, či toto riešenie bolo účinné, keďže z dôkazu je zrejmé, že jedným z cieľov, o ktorý sa usilovali európski výrobcovia podpísaním zmlúv o zásobovaní, bolo udržanie domáceho postavenia trhu Spojeného kráľovstva napriek japonským výrobcom (pozri bod 213 a nasl. vyššie).

241 Tvrdenie spoločnosti Dalmine, že bolo nesprávne zohľadniť predaj hladkých rúr spoločnosťami Vallourec, Mannesmann a Dalmine spoločnosti Corus v časti „domáci výrobca" v tabuľke uvedenej v odôvodnení 68 napadnutého rozhodnutia, musí byť z rovnakých dôvodov zamietnuté. Zohľadneniu týchto predajov zodpovedá prispôsobenie hladkých rúr vyrobených v Európe a závitovaných rúr spoločnosťou Corus a potom spoločnosťou TISL (nástupca spoločnosti Vallourec) závitovým rúram vyrobeným v Británii.

242 Navyše analýza Komisie týkajúca sa porušenia uvedeného v článku 2 napadnutého rozhodnutia, ako je uvedená v odôvodnení 111 tohto rozhodnutia, nie je dotknutá skutočnosťou, že len niektoré hladké rúry, na ktoré sa vzťahovali zmluvy o zásobovaní, boli prerobené na rúrky OCTG štandard, zvyšok bol určený na výrobu rúrok OCTG prémium. Za predpokladu, že sa potvrdí, že určité množstvo týchto hladkých rúr bolo prerobených na rúrky OCTG štandard, potom hranica medzi dvoma porušeniami je určená, a teda zistenie porušenia v článku 2 napadnutého rozhodnutia podporuje zistenie porušenia v článku 1 napadnutého rozhodnutia.

243 Podľa samotnej spoločnosti Dalmine 20 % hladkých rúr dodaných na základe zmluvy o zásobovaní uzavretej medzi ňou a spoločnosťou Corus bolo určených na premenu na závitové rúry štandard. Článok 6 písm. b) tejto zmluvy, ako aj zmluvy uzavretej spoločnosťou Corus so spoločnosťami Vallourec a Mannesmann tak potvrdzuje, že predaje OCTG štandard („oporné závitové obaly") a OCTG prémium („VAM") boli zohľadnené pri výpočte ceny, ktorú mala zaplatiť spoločnosť Corus za hladké rúry. Tento výpočet dáva zmysel len vtedy, ak by určité množstvo takto dodaných hladkých rúr bolo prerobené na rúrky OCTG štandard.

244 Treba uviesť, pokiaľ je to relevantné, že tvrdenie Komisie v prvej vete odôvodnenia 164 napadnutého rozhodnutia, podľa ktorého zmluvy o zásobovaní zakladajúce porušenie uvedené v článku 2 napadnutého rozhodnutia, boli iba prostriedkom na realizovanie porušenia uvedeného v článku 1 napadnutého rozhodnutia, je príliš široké, keďže táto realizácia bola cieľom druhého porušenia spolu s niekoľkými

samostatnými, ale spojenými protisúťažnými cieľmi a účinkami. Súd prvého stupňa v rozsudku JFE Engineering a i./Komisia, už citovaný v bode 111 vyššie (bod 569 a nasl.) uviedol, že Komisia nedodržala zásadu rovnakého zaobchádzania tým, že nezohľadnila porušenie uvedené v článku 2 napadnutého rozhodnutia pri stanovení výšky pokút uložených európskym výrobcom napriek tomu, že cieľ a účinky tohto porušenia išli nad rámec ich prispenia k pokračovaniu európsko-japonskej dohody (pozri osobitne bod 571 toho rozsudku).

245 Zatiaľ čo nerovnaké zaobchádzanie uvedené v predchádzajúcom bode predstavuje dôvod na zníženie výšky pokút uložených japonským žalobcom, analytická chyba tohto zaobchádzania nezakladá dôvod na zrušenie článku 2 napadnutého rozhodnutia alebo článku 1 v danom konaní.

246 Z vyššie uvedeného vyplýva, že žalobné dôvody týkajúce sa relevantného trhu a hranice medzi dvoma porušeniami uvedenými v článkoch 1 a 2 napadnutého rozhodnutia musia byť zamietnuté. V dôsledku toho návrh na zrušenie článku 2 napadnutého rozhodnutia nemôže byť akceptovaný.

O návrhu na zrušenie pokuty alebo zníženie jej výšky

247 Spoločnosť Dalmine tvrdí s odkazom na predchádzajúci žalobný dôvod, že článok 4 napadnutého rozhodnutia, na základe ktorého jej bola uložená pokuta vo výške 10,8 milióna eur, a odôvodnenia 156 až 175 napadnutého rozhodnutia majú byť zrušené. Poprípade žiada zníženie výšky pokuty. Kritizuje Komisiu za to, že nesprávne aplikovala kritériá na stanovenie výšky pokút, osobitne usmernenia k metóde stanovovania pokút uložených podľa článku 15 ods. 2 nariadenia č. 17 a článku 65 ods. 5 Zmluvy o ESUO (Ú. v. ES C 9, 1998, s. 3, ďalej len „usmernenia o stanovení pokút") a oznámenia o spolupráci.

1. *O závažnosti porušenia*

248 Spoločnosť Dalmine popiera tvrdenie Komisie týkajúce sa závažnosti porušenia.

O definícii relevantného trhu a účinky porušenia

Tvrdenia účastníkov konania

249 Spoločnosť Dalmine namieta, že pri určení závažnosti porušenia Komisia vôbec nebrala do úvahy jeho účinky, ako to predpisujú usmernenia o stanovení pokút (bod 1 A). Komisia svoje vyšetrovanie neobmedzila na relevantný trh, ako o to bola požiadaná.

250 Relevantným trhom výrobkov je trh s rúrkami OCTG štandard a produktovodmi. Komisia uviedla, že geografickým trhom s rúrkami OCTG štandard je svetový trh a geografickým trhom s produktovodmi je „prinajmenšom európsky trh" (odôvodnenie 35 a 36 napadnutého rozhodnutia). Predsa sa však rozhodla ignorovať túto definíciu relevantného trhu a vo svojom tvrdení týkajúcom sa závažnosti porušenia brala ohľad len na predaje relevantných výrobkov na trhu Spoločenstva.

251 Pri rúrkach OCTG štandard sa mala Komisia odvolávať na svetový trh. Potom by dospela k záveru, že predaj dosiahnutý adresátmi napadnutého rozhodnutia predstavovali spolu 13,5 % relevantného trhu, a predaj dosiahnutý na európskom trhu predstavovali 0,75 % relevantného trhu.

252 Pokiaľ ide o produktovody „projekt", obmedzenie relevantného geografického trhu na Európu neoprávňuje, podľa spoločnosti Dalmine, obmedziť túto oblasť na Spoločenstvo. Komisia do ohodnotenia účinkov dohody obmedzujúcej hospodársku súťaž zakladajúcom porušenie mala zahrnúť nórsku offshore oblasť.

253 Navyše spoločnosť Dalmine nesúhlasí so závermi Komisie, že Nemecko, Francúzsko, Taliansko a Spojené kráľovstvo považovala za najväčších spotrebiteľov relevantných výrobkov v Spoločenstve (odôvodnenie 161 napadnutého rozhodnutia). Relevantný geografický trh pre obidva druhy výrobkov je oveľa širší ako len územie Spoločenstva.

254 Spoločnosť Dalmine na záver tvrdí, že Základné pravidlá rešpektovania domácich trhov prijaté v rámci Európsko-japonského klubu mali vo všeobecnosti len nepatrný účinok na predaje OCTG na jej vnútroštátnom trhu, v Taliansku. Pokiaľ ide o produktovody „projekt", keďže Komisia neurčila, či zvárané rúry mohli nahradiť bezšvíkové rúry, nie je možné určiť skutočný účinok zmluvy.

255 Komisia vo svojej odpovedi na tieto body uvádza, že výšku pokuty stanovila v súlade s ustanoveniami nariadenia č. 17. Základná výška bola stanovená na základe závažnosti a trvania porušenia.

256 Rúrky, ktoré sú predmetom porušenia uvedeného v článku 1 napadnutého rozhodnutia, predstavujú len časť rúrok určených pre naftársky a plynárenský priemysel. Rúrky OCTG štandard a produktovody „projekt" predané adresátmi napadnutého rozhodnutia v rámci Spoločenstva predstavovali 19 % spotreby rúrok OCTG a produktovodov v Spoločenstve, zatiaľ čo viac ako 50 % spotreby bolo uspokojených rúrkami OCTG a produktovodmi, ktoré neboli pokryté zmluvou, a viac než 21 % spotreby bolo uspokojených dovozom z tretích krajín iných než Japonsko.

257 Komisia ďalej uvádza, že uznala obmedzený dosah porušenia na trh. Aj keď svoju analýzu sústredila na trh Spoločenstva, nie je to v rozpore s geografickou definíciou OCTG trhu (odôvodnenie 35 napadnutého rozhodnutia).

Posúdenie Súdom prvého stupňa

258 Na základe článku 15 ods. 2 nariadenia č. 17 je Komisia oprávnená uložiť pokutu od 1 000 eur do 1 000 000 eur alebo viac, ale nepresahujúcu 10 % obratu v predchádzajúcom obchodnom roku každého podniku, ktorý sa zúčastnil porušenia. Na stanovenie pokuty v rámci týchto hraníc uvedené ustanovenie určuje zobrať do úvahy závažnosť a trvanie porušenia.

259 Ani nariadenie č. 17, ani ustálená judikatúra a ani usmernenia o stanovení pokút nepredpokladajú, že pokuty musia byť stanovené priamo podľa veľkosti dotknutého trhu, tento faktor je len jedným z viacerých. V skutočnosti v súlade s nariadením č. 17, ako ho vykladá ustálená judikatúra, pokuta uložená podniku z titulu porušenia

predpisov v oblasti hospodárskej súťaže musí byť primeraná porušeniu, zhodnotená z celkového pohľadu, berúc do úvahy najmä závažnosť porušenia predpisov (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa zo 6. októbra 1994, Tetra Pak/Komisia, T-83/91, Zb. s. II-755, bod 240, a analogicky rozsudok Súdu prvého stupňa z 21. októbra 1997, Deutsche Bahn/Komisia, T-229/94 Zb. s. II-1689, bod 127). Ako potvrdil Súdny dvor v bode 120 svojho rozsudku zo 7. júna 1983, Musique diffusion française a i./Komisia, 100/80 až 103/80, Zb. s. 1825, na posúdenie závažnosti porušenia je nevyhnutné brať ohľad na veľký počet prvkov, ktorých charakter a dôležitosť sa mení podľa daného typu porušenia a jeho osobitných okolností (pozri tiež obdobne už citovaný rozsudok Deutsche Bahn/Komisia, bod 127).

260 Okrem toho treba poznamenať, že v napadnutom rozhodnutí sa Komisia výslovne neodvolávala na usmernenia o stanovení pokút, napriek tomu pri stanovení výšky pokuty uloženej žalobcovi uplatnila metódu stanovenia, ktorú si sama v usmerneniach o stanovení pokút uložila.

261 Komisia pri stanovení výšky pokuty disponuje voľnou úvahou (rozsudky Súdu prvého stupňa zo 6. apríla 1995, Martinelli/Komisia, T-150/89, Zb. s. II-1165 bod 59, a analogicky Deutsche Bahn/Komisia, už citovaný v bode 259 vyššie, bod 127), je potrebné skonštatovať, že nemôže upustiť od pravidiel, ktoré si sama určila (pozri rozsudok Hercules Chemicals, už citovaný v bode 162 vyššie, bod 53, potvrdený na základe odvolania rozsudkom Súdneho dvora z 8. júla 1999, *Hercules Chemical/Komisia*, C-51/92 P, Zb. s. I-4235, a v ňom citovaná judikatúra). Komisia preto musí nevyhnutne zobrať do úvahy pojmy z usmernení o stanovení pokút, osobitne tie, ktoré sú uvedené ako povinné. Rozsah voľnej úvahy Komisie a jej obmedzenia v žiadnom prípade nie sú na úkor výkonu neobmedzenej právomoci judikatúry Spoločenstva.

262 Bod 1 A usmernení o stanovení pokút uvádza, že „pri posudzovaní závažnosti porušenia pravidiel sa musí brať do úvahy ich povaha, skutočný dosah na trh tam, kde je ho možné merať, a veľkosť relevantného zemepisného trhu [geografického trhu — *neoficiálny preklad*]". V odôvodnení 159 napadnutého rozhodnutia Komisia zdôrazňuje, že zobrala do úvahy tieto tri kritériá na určenie závažnosti porušenia predpisov.

263 Na podloženie záveru o „veľmi závažnom" porušení predpisov uvedenom v článku 1 napadnutého rozhodnutia sa Komisia v odôvodnení 161 tohto rozhodnutia oprela hlavne o správanie všetkých podnikov, ktoré bolo v rozpore s hospodárskou súťažou. V tomto ohľade sa Komisia odvolávala na povahu dohody o rozdelení trhu, ktorá je značne v rozpore s hospodárskou súťažou a poškodzuje riadne fungovanie vnútorného trhu, na vedomý nezákonný charakter porušenia predpisov a rovnako na tajnú a inštitucionalizovanú povahu systému, ktorý slúžil na obmedzenie hospodárskej súťaže. V tom istom odôvodnení Komisia zobrala do úvahy aj skutočnosť, že „štyri dotknuté členské štáty predstavovali väčšinu v spotrebe bezšvíkových [rúr] OCTG a [produktovodov] v Spoločenstve, a teda išlo o rozsiahly geografický trh".

264 V odôvodnení 160 napadnutého rozhodnutia Komisia naproti tomu skonštatovala, že „osobitný dosah na trh bol obmedzený", keďže dva špeciálne výrobky, ktoré pokrývali tento trh, rúrky OCTG štandard a produktovody „projekt" predstavovali len 19 % spotreby bezšvíkových OCTG a produktovodov v rámci Spoločenstva a že zvárané rúry mohli z dôvodu technologického pokroku v ich výrobe pokryť časť dopytu po bezšvíkových rúrach.

265 Rovnako v odôvodnení 162 napadnutého rozhodnutia po klasifikovaní tohto porušenia na základe faktorov vymenovaných v odôvodnení 161 ako „veľmi vážne", zobrala Komisia do úvahy relatívne obmedzené množstvo predaja daných výrobkov adresátmi napadnutého rozhodnutia v štyroch členských štátoch (ročne 73 miliónov eur). Tento odkaz na veľkosť dotknutého trhu zodpovedá zhodnoteniu obmedzeného dosahu porušenia na trh, ktoré je uvedené v odôvodnení 160 napadnutého

rozhodnutia. Komisia sa teda rozhodla uložiť pokutu podľa závažnosti len vo výške 10 miliónov eur. Usmernenia o stanovení pokút však stanovujú za porušenie spadajúce do tejto kategórie v princípe sumu „nad 20 miliónov [eur]".

266 Je nutné zistiť, či vo svetle kritiky uvedenej spoločnosťou Dalmine je vyššie spomínaný postoj Komisie zákonný.

267 Pokiaľ ide o tvrdenia spoločnosti Dalmine týkajúce sa relevantných trhov, odôvodnenia 35 a 36 napadnutého rozhodnutia predstavujú definíciu geografických trhov tak, ako by boli normálne existovali, keby neexistovali nezákonné dohody, ktorých predmet alebo účinok ich umelo rozdelil. Po ďalšie, z napadnutého rozhodnutia ako celku, osobitne z odôvodnení 53 až 77, je zrejmé, že správanie japonských a európskych výrobcov na ich domácich trhoch alebo v niektorých prípadoch na trhoch určitých častí sveta bolo určované na základe osobitných pravidiel, ktoré sa menili z jedného trhu na iný a ktoré boli výsledkom obchodných rokovaní v rámci Európsko-japonského klubu.

268 Tvrdenia spoločnosti Dalmine týkajúce sa malého percenta vo svete a na európskych trhoch s rúrkami OCTG štandard a produktovodami „projekt", predstavujúce predaj týchto výrobkov ôsmimi adresátmi napadnutého rozhodnutia, musia byť zamietnuté ako irelevantné. Je pravdou, že predmetom a v určitých prípadoch aj účinkom porušenia uvedeného v článku 1 napadnutého rozhodnutia bolo vylúčiť každého adresáta z domácich trhov ostatných podnikov vrátane trhu štyroch najväčších členských štátov Európskeho spoločenstva v oblasti spotreby oceľových rúr, ktoré založilo „veľmi vážne" porušenie podľa ohodnotenia urobeného v napadnutom rozhodnutí.

269 Tvrdenie spoločnosti Dalmine týkajúce sa malého množstva predaja rúrok OCTG štandard a veľkej rozlohy, na ktorej si zvárané rúry konkurovali s produktovodami „projekt" na jej vlastnom domácom trhu, je irelevantné, keďže jej účasť na dohode o rozdelení trhu vyplýva z jej záväzku nepredávať výrobky uvedené v napadnutom rozhodnutí na iných trhoch. Preto, aj keby okolnosti na ktoré sa odvoláva, boli dostatočne právne preukázané, neovplyvnili by rozhodnutie Komisie týkajúce sa závažnosti porušenia, ktorého sa spoločnosť Dalmine dopustila.

270 Navyše je potrebné poznamenať, že skutočnosť, na ktorú sa spoločnosť Dalmine odvoláva, že porušenie uvedené v článku 1 napadnutého rozhodnutia sa týka iba dvoch špecifických výrobkov, osobitne rúrok OCTG štandard a produktovodov „projekt", a nie všetkých rúrok OCTG a všetkých produktovodov, bola Komisiou výslovne uvedená v odôvodnení 160 napadnutého rozhodnutia, ako skutočnosť, ktorá obmedzila určitý dosah porušenia na trh (pozri bod 264 vyššie). Podobne v tom istom odôvodnení Komisia odkazuje na stále väčšiu a väčšiu súťaž zváraných rúr (pozri tiež bod 264 vyššie). Je preto nutné uviesť, že Komisia brala ohľad na tieto skutočnosti už v jej tvrdení týkajúcom sa závažnosti porušenia v napadnutom rozhodnutí.

271 Vzhľadom na vyššie spomenuté je potrebné uviesť, že zníženie sumy stanovenej pokuty podľa závažnosti o 50 % z minimálnej sumy, ktorá sa obyčajne uvádza pri „veľmi vážnom" porušení, odráža adekvátnym spôsobom obmedzený dosah porušenia na trh v danom prípade.

272 V tejto súvislosti treba rovnako pripomenúť, že v oblasti hospodárskej súťaže majú mať pokuty odstrašujúci účinok (pozri v tomto zmysle bod 1 A štvrtý odsek usmernení o stanovení pokút). Berúc do úvahy podľa odôvodnenia 165 napadnutého

rozhodnutia veľkosť podnikov, ktorým bolo doručené napadnuté rozhodnutie (pozri tiež bod 281 a nasl. nižšie), podstatne vyššie zníženie sumy stanovenej podľa závažnosti porušenia by mohlo pokutu pripraviť o jej odstrašujúci účinok.

O posúdení jednotlivého správania sa a nerozlišovanie medzi podnikmi na základe ich veľkosti

Tvrdenia účastníkov konania

273 Spoločnosť Dalmine kritizuje Komisiu za to, že nebrala do úvahy jednotlivé správanie a veľkosť každého dotknutého podniku. Na základe usmernení o stanovení pokút je Komisia pri stanovení výšky pokuty povinná zohľadňovať tieto skutočnosti.

274 Spoločnosť Dalmine trvá na tom, že jej postavenie na trhu nie je významné. Rúrky OCTG štandard predstavovali iba 7,3 % jej celkového predaja v období medzi rokmi 1990 a 1995. Pokiaľ ide o produktovody „projekt", nemohla Komisia dospieť ku konečnému záveru, keďže nezohľadnila účinky predaja zváraných rúr a rúrok na trhoch s oceľovými rúrami a rúrkami. Spoločnosť Dalmine navyše riadne nevykonávala dohody narúšajúce hospodársku súťaž, z ktorej je obviňovaná, a namiesto toho si udržiavala určitú slobodu v rámci Európsko-japonského klubu, keďže naďalej predávala rúrky OCTG a produktovody v Európe, aj inde.

275 Navyše spoločnosť Dalmine namieta, že pri stanovení výšky pokuty Komisia neprihliadala na veľkosť a obrat dotknutých podnikov na relevantnom trhu. Spravodlivosť a zásada proporcionality predpisujú, že so spoločnosťami sa

nezaobchádza rovnako, ale že ich správanie je sankcionované na základe ich jednotlivej úlohy a účinku ich účasti na porušení na trhu.

276 Spoločnosť Dalmine tvrdí, že bola nespravodlivo potrestaná, keďže bola jedným z najmenších zo všetkých adresátov napadnutého rozhodnutia. Nesúhlasí s ráznym tvrdením Komisie, ktoré v odôvodnení 165 napadnutého rozhodnutia uvádza, že „všetky spoločnosti, ktorých sa dané rozhodnutie týka, sú veľkými spoločnosťami. Nie je preto potrebné robiť rozdiel medzi prijatými sumami". Jej obchodovanie bolo obmedzené na výrobu určitých druhov oceľových rúr a rúrok, a preto ju nemožno porovnávať so spoločnosťami, ktorých obchody sú oveľa širšie a ktorých obrat je oveľa vyšší.

277 Komisia uvádza, že spoločnosť Dalmine sa zúčastnila na dohode o rešpektovaní domácich trhov, ktorá založila veľmi vážne porušenie článku 81 ods. 1 ES. V tejto súvislosti zdôrazňuje, že spoločnosť Dalmine nepopierala skutočnosti uvedené v napadnutom rozhodnutí. Spoločnosť Dalmine sa takisto zúčastnila porušenia článku 2 napadnutého rozhodnutia. Skutočnosť, že mohla nejakým spôsobom konať viac nezávisle než ostatní členovia dohody obmedzujúcej hospodársku súťaž, nie je samo osebe poľahčujúcou okolnosťou (rozsudok Súdu prvého stupňa zo 14. mája 1998, SCA Holding/Komisia, T-327/94, Zb. s. II-1373, bod 142). V každom prípade tvrdenie spoločnosti Dalmine, že v rámci Európsko-japonského klubu si zachovala určitú nezávislosť, je irelevantné a je v rozpore s jej skutočným monopolom na talianskom trhu, jej aktívnou účasťou na rozhovoroch týkajúcich sa kúpy obchodov spoločnosti Corus, a nakoniec zmluvou, ktorú uzavrela so spoločnosťou Corus na základe Základných pravidiel týkajúcich sa rešpektovania domácich trhov dohodnutých v rámci Európsko-japonského klubu.

278 Tak ako Komisia v napadnutom rozhodnutí uviedla, že osem podnikov, ktorým bolo rozhodnutie adresované, boli veľkými spoločnosťami a spôsobili pomerne malý celkový dosah porušenia na trhoch, tvrdenie spoločnosti Dalmine nepostačuje na

preukázanie, že Komisia v danom prípade neaplikovaním bodu 1 A šiesty odsek usmernení o stanovení pokút prekročila hranice svojej diskrečnej právomoci.

279 V odpovedi na tieto tvrdenia Komisia uvádza, že obrat spoločnosti Dalmine za rok 1998 predstavoval 669 miliónov eur (odôvodnenie 17 napadnutého rozhodnutia). Je teda veľkým podnikom. Skutočnosť, že nie je tak veľkým podnikom ako ostatní adresáti napadnutého rozhodnutia, neznamená, že je oprávnená na zníženie jej pokuty.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

280 Najskôr treba uviesť, že odkaz na článok 15 ods. 2 nariadenia č. 17 na 10 % hranicu svetového obratu je dôležitý výlučne pre stanovenie hornej hranice pokuty, ktorú Komisia môže uložiť (pozri prvý odsek usmernení o stanovení pokút a rozsudok Musique diffusion française a i./Komisia, už citovaný v bode 259 vyššie, bod 119), a neznamená, že musí existovať vzťah primeranosti medzi veľkosťou každého podniku a sumou pokuty, ktorá mu bola uložená.

281 Na druhej strane, bod 1 A šiesty odsek usmernení o stanovení pokút, ktorý sa uplatňuje v danom prípade (pozri bod 272 vyššie), stanovuje, že Komisia môže „v niektorých prípadoch uplatniť zváženie výšky pokút stanovených v rámci každej z troch kategórií [porušení], aby sa zohľadnila špecifická záťaž, a teda aj reálny dosah porušovania pravidiel každého podniku v hospodárskej súťaži [na hospodársku súťaž — *neoficiálny preklad*]". Podľa uvedeného odseku je tento prístup primeraný „predovšetkým tam, kde je značná disparita medzi veľkosťou podnikov, ktoré sa dopúšťajú tých istých priestupkov".

282 Napriek tomu z požívania výrazu „v niektorých prípadoch" a z pojmu „predovšetkým" v usmernení o stanovení pokút vyplýva, že zváženie podľa jednotlivej veľkosti podnikov nie je systematickým postupom pri výpočte, podľa ktorého je Komisia povinná postupovať, ale možnosťou, ktorú môže vo vhodných prípadoch použiť. Je ustálenou judikatúrou, že Komisia disponuje diskrečnou právomocou, ktorá jej dáva možnosť pri stanovení pokuty, ktorú zamýšľa uložiť, zobrať do úvahy niektoré prvky najmä podľa okolností daného prípadu (pozri bližšie uznesenie Súdneho dvora z 25. marca 1996, SPO a i./Komisia, C-137/95 P, Zb. s. I-1611, bod 54, a rozsudky Súdneho dvora zo 17. júla 1997, Ferriere Nord/Komisia, C-219/95 P, Zb. s. I-4411, body 32 a 33; z 15. októbra 2002, Limburgse Vinyl Maatschappij a i./Komisia, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P až C-252/99 P a C-254/99 P, Zb. s. I-8375, bod 465, rovnako pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa zo 14. mája 1998, KNP BT/Komisia, T-309/94, Zb. s. II-1007, bod 68).

283 Vzhľadom na znenie šiesteho odseku bodu 1 A vyššie uvedených usmernení o stanovení pokút treba skonštatovať, že Komisia si ponechala určitý rozsah voľnej úvahy vo vzťahu k možnosti zvážiť výšku pokuty podľa veľkosti každého podniku. Rovnako Komisia nie je v prípade udelenia pokút viacerým podnikom, ktoré sa dopustili rovnakého porušenia predpisov, povinná sa ubezpečiť, že konečná suma pokút, pokiaľ ide o ich celkový obrat, odráža rozdiel medzi dotknutými podnikmi (pozri v tomto zmysle, aj keď sú predmetom odvolania, rozsudok Súdu prvého stupňa z 20. marca 2002, LR AF 1998/Komisia, T-23/99, Zb. s. II-1705, bod 278, a z 19. marca 2003 CMA CGM a i./Komisia, T-213/00, Zb. s. II-913, bod 385).

284 V danom prípade, Komisia v odôvodnení 165 napadnutého rozhodnutia skonštatovala, že všetky podniky, ktorým bolo doručené napadnuté rozhodnutie, boli veľkými podnikmi, takže z tohto titulu netreba robiť rozdiel medzi uvedenými sumami pri ukladaní pokút. Spoločnosť Dalmine popiera toto tvrdenie a upozornenie na to, že je jedným z najmenších podnikov, ktorým bolo napadnuté rozhodnutie adresované, jej obrat v roku 1998 bol len 667 miliónov eur.

V skutočnosti rozdiel v celkovom obrate všetkých výrobkov medzi spoločnosťou Dalmine a najväčším dotknutým podnikom Nippon, ktorého obrat za rok 1998 bol 13 489 miliónov eur, je podstatný.

285 Komisia vo svojom vyjadrení k návrhu zdôrazňuje bez toho, aby to spoločnosť Dalmine poprela, že spoločnosť Dalmine nie je malým alebo stredným podnikom. V skutočnosti odporúčanie Komisie 96/280/ES z 3. apríla 1996 týkajúce sa definície malých a stredne veľkých podnikov (Ú. v. ES L 107, s. 4) uplatniteľné v čase prijatia napadnutého rozhodnutia uvádza, *inter alia*, že tieto podniky musia mať menej ako 250 zamestnancov a ich ročný obrat nesmie presahovať 40 miliónov eur alebo celková súvaha nesmie presahovať 27 miliónov eur. V odporúčaní Komisie 2003/361/ES zo 6. mája 2003 týkajúceho sa najmenších, malých a stredných podnikov (Ú. v. ES L 124, s. 36) boli tieto dve posledné hranice zvýšené na 50 miliónov eur, prípadne 43 miliónov eur.

286 Súd prvého stupňa nemá žiadne údaje o počte zamestnancov spoločnosti Dalmine, ani celkovú súvahu, obrat spoločnosti Dalmine za rok 1998 bol však 10-násobne vyšší, než je dolná hranica odporúčaní Komisie týkajúcich sa tohto kritéria. Preto na základe informácií poskytnutých Súdu prvého stupňa je nutné skonštatovať, že Komisia nepochybila v určení v odôvodnení 165 napadnutého rozhodnutia, že všetky podniky, ktorým bolo napadnuté rozhodnutie adresované, boli veľké.

287 Je potrebné uviesť, že suma pokuty uložená spoločnosti Dalmine napadnutým rozhodnutím, konkrétne 10,8 milióna eur, predstavuje iba okolo 1,62 % jej celosvetového obratu v roku 1998, ktorý predstavoval 667 miliónov eur. Výška tejto pokuty bez zníženia na základe jej spolupráce by bola 13,5 milióna eur, alebo menej ako 2 % tejto sumy. Tieto čísla sú podstatne pod desaťpercentnou hranicou uvedenou vyššie.

288 Pokiaľ ide o tvrdenie spoločnosti Dalmine, že dosah jej správania na trh bol minimálny, pretože jej pozícia na trhu bola slabá, je potrebné znova pripomenúť, že tvrdenie spoločnosti Dalmine týkajúce sa malého množstva predaja rúrok OCTG štandard a veľkej rozlohy, na ktorej si zvárané rúry konkurovali s produktovodami „projekt" na jej vlastnom domácom trhu je irelevantné, keďže jej účasť na porušení spočívajúca v dohode o rozdelení trhu vyplýva z jej záväzku nepredávať relevantné výrobky na iných trhoch (pozri bod 269 vyššie). Preto, aj keby skutočnosti, na ktoré sa odvoláva boli dostatočne právne preukázané, nemôžu spochybniť záver Komisie týkajúci sa závažnosti porušenia, ktorého sa spoločnosť Dalmine dopustila.

289 V tejto súvislosti treba tiež pripomenúť, že každý výrobca si dal rovnaký záväzok, a to nepredávať rúrky OCTG štandard a produktovody na domácom trhu iného člena Európsko-japonského klubu. Ako je uvedené v bode 263 vyššie, Komisia sa pri určení porušenia uvedeného v článku 1 napadnutého rozhodnutia ako „veľmi závažného" odvolávala na osobitnú protisúťažnú povahu tohto podniku.

290 Pretože spoločnosť Dalmine je jediným talianskym členom Európsko-japonského klubu, treba skonštatovať, že jej účasť na tejto dohode stačila na to, aby sa jej územné pole pôsobnosti rozšírilo na územie členského štátu Spoločenstva. Preto treba poznamenať, že jej účasť na porušení mala značný dosah na trh Spoločenstva. Táto skutočnosť je na účely určenia osobitného dosahu účasti spoločnosti Dalmine na porušení uvedenom v článku 1 napadnutého rozhodnutia na trhy s výrobkami uvedenými v danom článku oveľa podstatnejšia, než len porovnanie celkového obratu každého podniku.

291 Pokiaľ ide o údajnú nezávislosť spoločnosti Dalmine v rámci Európsko-japonského klubu, skutočnosť, že podnik, ktorého účasť na praktikách týkajúcich sa rozdelení trhov je preukázaná, sa nesprával na trhu v súlade s tým, na čom sa dohodol so svojimi konkurentmi, nevyhnutne nevytvára skutočnosť, na ktorú by sa malo pri

určení výšky pokuty prihliadať ako na poľahčujúcu okolnosť (rozsudok SCA Holding/Komisia, už citovaný v bode 277 vyššie, bod 142). Podnik, ktorý napriek dohode s jeho konkurentmi uskutočňuje viac menej nezávislú politiku na trhu, sa jednoducho môže snažiť využiť dohodu obmedzujúcu hospodársku súťaž na svoj vlastný prospech.

292 Druhý odsek bodu 3 usmernení o stanovení pokút treba preto vyložiť v tom zmysle, že Komisia je povinná uznať, že neuplatnenie dohody obmedzujúcej hospodársku súťaž zakladá existenciu poľahčujúcej okolnosti len vtedy, keď podnik, ktorý sa odvoláva na túto okolnosť, môže preukázať, že sa jasne a jednoznačne postavil proti uskutočneniu dohody obmedzujúcej hospodársku súťaž narušením jej samotného fungovania a že nevyvolával dojem dodržiavania dohody a tým podnecoval iné podniky na uplatnenie predmetnej dohody obmedzujúcej hospodársku súťaž. Skutočnosť, že podnik, ktorého účasť na praktikách týkajúcich sa rozdelenia trhu so svojimi konkurentmi je preukázaná, sa nesprával na trhu tak, ako sa so svojimi konkurentmi dohodol, nevyhnutne nevytvára skutočnosť, na ktorú by sa malo pri určení výšky pokuty prihliadať ako na poľahčujúcu okolnosť (SCA Holding/Komisia, citovaný v bode 277 vyššie, bod 142).

293 Ako to zdôraznil Súdny dvor vo svojom rozsudku Cement, už citovaný v bode 44 vyššie (bod 1389), podniku, ktorý sa nedištancuje od výsledkov schôdze, na ktorej sa zúčastnil, zostáva v zásade „plná zodpovednosť za účasť na dohode alebo obmedzení hospodárskej súťaže". Pre podniky by bolo príliš jednoduché minimalizovať riziko platenia vysokej pokuty, ak by mohli vyžiť dohodu obmedzujúcu hospodársku súťaž, a potom ťažiť zo zníženia pokuty z dôvodu, že mali len obmedzenú úlohu pri uskutočňovaní porušenia, pričom ich postoj podnecoval ostatné podniky k ešte škodlivejšiemu správaniu sa v hospodárskej súťaži.

294 Podobne, pokiaľ ide o tvrdenie, že spoločnosť Dalmine zohrávala v dohode obmedzujúcej hospodársku súťaž pasívnu úlohu a že takýmto jej správaním sa založila na základe prvého odseku bodu 3 usmernení o stanovení pokút, poľahčujúcu okolnosť, spoločnosť Dalmine nepopiera účasť na stretnutiach v Európsko-japonskom klube. Ako už bolo spomenuté vyššie vo veci zrušenia článku 1 napadnutého rozhodnutia a v rozsudku JFE Engineering a i./Komisia, už citovaný v bode 111 vyššie, takéto rešpektovanie domácich trhov bolo jednou z otázok prejednávaných na týchto stretnutiach.

295 V danom prípade spoločnosť Dalmine dokonca ani nenamieta, že jej účasť na stretnutiach v Európsko-japonskom klube bola zriedkavejšia než účasť iných členov tohto klubu, čo ju na základe ustálenej judikatúry môže oprávniť na zníženie pokuty v jej prospech (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa zo 14. mája 1998, Weig/Komisia, T-317/94, Zb. s. II-1235, bod 264). Nepredložila ani žiadne osobitné okolnosti alebo dôkazy, ktoré by preukázali, že jej prístup na daných stretnutiach bol čisto pasívny alebo „follow-my-leader". Naproti tomu, ako je vyššie uvedené v bode 290, taliansky trh bol začlenený do dohody o rozdelení trhu len z dôvodu členstva spoločnosti Dalmine v Európsko-japonskom klube. Za týchto okolností nemožno kritizovať Komisiu za to, že spoločnosti Dalmine neznížila na základe prvého odseku bodu 3 usmernení o stanovení pokút pokutu.

296 Preto, aj keby v danom prípade bolo preukázané, že spoločnosť Dalmine uskutočnila len obmedzené množstvo obchodov na iných trhoch Spoločenstva, ktoré sú dotknuté porušením, táto skutočnosť by nepostačovala na spochybnenie jej zodpovednosti v danom prípade, keďže svojou účasťou na stretnutiach v Európsko-japonskom klube v podstate dodržiavala alebo aspoň presviedčala ostatných účastníkov, že dodržiavala ustanovenia dohody o obmedzení hospodárskej súťaže prijatej na týchto stretnutiach. Zo spisu, osobitne z čísel uvedených v tabuľke v odôvodnení 68 napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že rozdelenie trhu predpokladané dohodou o obmedzení hospodárskej súťaže bolo uskutočnené aspoň v určitom rozsahu, a že dohoda o obmedzení hospodárskej súťaže mala nutne skutočný dosah na podmienky súťaže na trhoch Spoločenstva.

297 Na základe vyššie uvedeného bolo za daných okolností pre Komisiu primerané stanoviť rovnakú výšku uloženej pokuty podľa závažnosti všetkým podnikom, ktorým bolo napadnuté rozhodnutie adresované. V každom prípade Komisia v tomto ohľade neporušila ani zásadu rovnakého zaobchádzania.

298 Berúc ohľad na všetky tieto argumenty a okolnosti uvedené vyššie, Súd pri výkone svojej úplnej právomoci nevidí dôvod na zmenu výšky pokuty na základe rozdielnej situácie alebo veľkosti medzi podnikmi, ktorým bolo napadnuté rozhodnutie adresované.

2. *O trvaní porušenia*

Tvrdenia účastníkov konania

299 Spoločnosť Dalmine namieta posúdenie Komisie týkajúce sa trvania porušenia. Hoci sa Európsko-japonský klub stretol po prvýkrát v roku 1977, porušenie nemohlo začať do 1. januára 1991 z dôvodu samoobmedzujúcich dohôd vývozu uzatvorených medzi Komisiou a japonskými orgánmi (odôvodnenie 108 napadnutého rozhodnutia). Spoločnosť Dalmine namieta, že Komisia v napadnutom rozhodnutí prehliadla skutočnosť, že 28. decembra 1989 Komisia a japonská vláda predĺžili tieto samoobmedzujúce dohody do 31. decembra 1990.

300 Spoločnosť Dalmine ďalej tvrdí, že obdobie porušenia skončilo koncom roku 1994, po tom, čo Komisia vykonala jej prvé vyšetrovania v decembri 1994. Trvá na tom, že s japonskými výrobcami sa odvtedy nestretla.

301 V každom prípade by chyby v administratívnom konaní znemožnili zistiť porušenie proti žalobcovi po vyšetrovaniach uskutočnených 1. a 2. decembra 1994.

302 Z toho dôvodu trvanie porušenia pripisovaného spoločnosti Dalmine by malo byť skrátené na menej ako štyri roky, t. j. na obdobie od 1. januára 1991 do 2. decembra 1994. Na základe usmernení o stanovení pokút má porušenie strednodobé trvanie, čo môže viesť k zvýšeniu o 10 % ročne alebo o 30 % celkovo. Spoločnosť Dalmine preto žiada Súd, aby preskúmal výšku jej uloženej pokuty.

303 Komisia uvádza, že na základe usmernení o stanovení pokút v prípade porušení od jedného do piatich rokov (uvedené ako „strednodobé" trvanie) môže zvýšiť základnú výšku až do 50 %. Pokiaľ ide o začiatok daného porušenia, uvádza len, že trvalo od roku 1990 vrátane.

304 Pokiaľ ide o skončenie porušenia, Komisia tvrdí, že pán Verluca vo svojom vyhlásení zo 17. septembra 1996 uznal, že stretnutia s japonskými spoločnosťami sa skončili viac než rok predtým (odôvodnenie 142 napadnutého rozhodnutia). Keďže sa vyšetrovania uskutočnili v decembri 1994, Komisia správne uviedla, že trvanie porušenia zo strany spoločnosti Dalmine bolo minimálne päť rokov, a to od roku 1990 do 1994 vrátane.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

305 V odôvodnení 108 napadnutého rozhodnutia Komisia uviedla, že mohla vziať do úvahy existenciu porušenia od roku 1977, ale rozhodla sa tak neurobiť z dôvodu samoobmedzujúcich zmlúv. V článku 1 napadnutého rozhodnutia tak Komisia určila existenciu porušenia až od roku 1990. Tento postup predstavuje ústupok Komisie urobený v prospech adresátov napadnutého rozhodnutia.

306 Žiadny z účastníkov konania netvrdil pred Súdom prvého stupňa, že v tejto veci treba spochybniť uvedený ústupok. Na základe toho v rámci tohto konania sa nebude skúmať zákonnosť alebo vhodnosť uvedeného ústupku, ale jedine to, či Komisia tým, že ho výslovne uviedla v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, ho v danom prípade aj správne uplatnila. Keďže dôkazné bremeno, pokiaľ ide o existenciu porušenia, prislúcha Komisii, v tomto ohľade treba pripomenúť, že Komisia musí predložiť presné a zhodujúce sa dôkazy na vyvolanie jasného presvedčenia o tom, že došlo k porušeniu predpisov (rozsudky Súdneho dvora z 28. marca 1984, CRAM a Rheinzink/Komisia, 29/83 a 30/83, Zb. s. 1679, bod 20; z 31. marca 1993, Ahlström Osakeytiö a i./Komisia, nazývaný „Celulóza II", C-89/85, C-104/85, C-114/85, C-116/85, C-117/85 a C-125/85 až C-129/85, Zb. s. I-1307, bod 127, a rozsudky Súdu prvého stupňa z 10. marca 1992, SIV a i./Komisia, T-68/89, T-77/89 a T-78/89, Zb. s. II-1403, body 193 až 195, 198 až 202, 205 až 210, 220 až 232, 249 až 250 a 322 až 328, a zo 6. júla 2000 Volkswagen/Komisia, T-62/98, Zb. s. II-2707, body 43 a 72).

307 Ústupok uvedený vyššie vytvára z údajného skončenia samoobmedzujúcich zmlúv rozhodujúce kritérium na posúdenie, či existencia porušenia sa mala vzťahovať na rok 1990. Keďže predmetné dohody boli uzatvorené na medzinárodnej úrovni, medzi japonskou vládou zastúpenou japonským ministerstvom medzinárodného obchodu a priemyslu a Spoločenstvom zastúpeným Komisiou, treba skonštatovať, že Komisia mala v súlade zo zásadou správneho úradného postupu uchovať dokumentáciu potvrdzujúcu dátum skončenia platnosti uvedených dohôd. Mala byť preto schopná predložiť túto dokumentáciu Súdu prvého stupňa. Napriek tomu Komisia Súdu prvého stupňa tvrdila, že hľadala vo svojich archívoch túto dokumentáciu, ale nebola schopná predložiť dokumenty potvrdzujúce dátum skončenia platnosti týchto zmlúv.

308 Hoci žalobca nemôže vo všeobecnosti preniesť dôkazné bremeno na žalovaného, odvolávajúc sa na okolnosti, ktoré nie je schopný preukázať, v danom prípade sa inštitút dôkazného bremena neuplatní v prospech Komisie, pokiaľ ide o dátum skončenia medzinárodných zmlúv, ktoré uzatvorila. Nevysvetliteľná neschopnosť Komisie predložiť dôkazy týkajúcich sa okolností, ktoré sa jej priamo dotýkajú, zbavuje Súd prvého stupňa možnosti rozhodnúť so znalosťou veci, pokiaľ ide

o dátum uvedených zmlúv. Bolo by v rozpore so zásadou správneho úradného postupu súdov, keby následky tejto neschopnosti Komisie znášali podniky, ktorým bolo napadnuté rozhodnutie adresované a ktoré na rozdiel od Komisie neboli povinné chýbajúci dôkaz predložiť.

309 Za týchto podmienok treba výnimočne skonštatovať, že prislúchalo Komisii predložiť dôkaz tohto ukončenia zmlúv. Treba poznamenať, že Komisia nepredložila dôkaz o dátume skončenia samoobmedzujúcich dohôd, a to ani v napadnutom rozhodnutí, ani pred Súdom prvého stupňa.

310 V každom prípade japonskí výrobcovia predložili dôkaz, ktorý potvrdzuje predĺženie samoobmedzujúcich dohôd do 31. decembra 1990 minimálne z japonskej strany, čo podporuje tvrdenie žalobcu v tomto konaní (rozsudok JFE Engineering a i./Komisia, už citovaný v bode 111 vyššie, bod 345). Súd prvého stupňa môže z úradnej moci v spojených veciach, kde všetci účastníci majú príležitosť sa oboznámiť s celým spisom, zobrať do úvahy dôkazy, ktoré sú obsiahnuté v spisoch spojených vecí (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdu prvého stupňa z 13. decembra 1990, Nefarma a Bond van Groothandelaren in het Farmaceutische Bedrijf/Komisia, T-113/89, Zb. s. II-797, bod 1, a Prodifarma a i./Komisia, T-116/89, Zb. s. II-843, bod 1). V danom prípade má Súd prvého stupňa rozhodnúť v rámci vecí spojených na účely ústnej časti konania, ktorých predmetom je rovnaké rozhodnutie o porušení predpisov a v ktorom všetci účastníci navrhovali zmenu výšky uložených pokút, ktoré mali zaplatiť. Súd prvého stupňa sa v danej veci formálne oboznámil s dôkazmi, ktoré predložili štyria japonskí žalobcovia.

311 Spoločnosť Dalmine žiada Súd prvého stupňa, aby nielenže zrušil napadnuté rozhodnutie, pokiaľ ide o trvanie porušenia uvedeného v článku 1 napadnutého rozhodnutia, ale okrem iného, aby v súlade s článkom 229 ES a na základe článku 17

nariadenia č. 17 vzhľadom na skrátenú dĺžku trvania porušenia v rámci svojej plnej súdnej právomoci znížil jej uloženú pokutu. Keď Súd prvého stupňa upravujúc výšku uloženej pokuty mení napadnutý akt v dôsledku tejto plnej súdnej právomoci, musí zohľadniť všetky podstatné skutkové okolnosti (rozsudok Limburgse Vinyl Maatschappij, už citovaný v bode 282 vyššie, bod 692). Za týchto podmienok a keďže všetci žalobcovia napádajú skutočnosť, že Komisia zistila porušenie od 1. januára 1990, by nebolo vhodné, aby za okolností daného prípadu Súd prvého stupňa preskúmal oddelene situáciu každé žalobcu, obmedziac sa len na tie skutočnosti, ktoré žalobcovia pri obhajobe veci zdôraznili, pričom opomenuli zohľadniť tie skutočnosti, na ktoré sa ostatní žalobcovia alebo Komisia mohli odvolávať.

312 Navyše, ani spoločnosť Dalmine, *a fortiori*, ani Komisia netvrdili, že samoobmedzujúce dohody boli ešte v roku 1991 v platnosti

313 Za týchto podmienok na účely tohto konania Súd určil, že samoobmedzujúce dohody, ktoré uzatvorila Komisia a japonské orgány, zostali v platnosti počas roku 1990.

314 Z vyššie uvedeného vyplýva, že vzhľadom na ústupok, ktorý urobila Komisia v napadnutom rozhodnutí, trvanie porušenia uvedené v článku 1 napadnutého rozhodnutia sa musí skrátiť o jeden rok. Rovnako článok 1 napadnutého rozhodnutia sa musí zrušiť v rozsahu, v akom určuje, že porušenie, ktoré sa vytýka spoločnosti Dalmine, existovalo pred 1. januárom 1991.

315 Pokiaľ ide o dátum skončenia porušenia, treba zdôrazniť, že na pojednávaní uviedla Komisia v odpovedi na otázku Súdu prvého stupňa, že v napadnutom rozhodnutí sa

rok 1995 na účely výpočtu výšky pokuty nebral do úvahy. Spoločnosť Dalmine potom uviedla, že tento výklad napadnutého rozhodnutia prijala.

316 Preto jediná prerokúvaná otázka medzi účastníkmi v danom konaní sa týka otázky, či Komisia bola oprávnená určiť, že porušenie uvedené v článku 1 napadnutého rozhodnutia pokračovalo po dátume vyšetrovaní, t. j. 1. a 2. decembra 1994. V bode 112 vyššie je uvedené, že tvrdenie spoločnosti Dalmine týkajúce sa porušenia uvedeného v článku 1 napadnutého rozhodnutia je irelevantné, keďže toto porušenie pokračovalo iba okolo 30 dní po týchto vyšetrovaniach. V každom prípade, aj keby boli tvrdenia spoločnosti Dalmine v tomto ohľade riadne zistené, nebolo by vzhľadom na takúto bezvýznamnú zmenu v trvaní, potrebné zmeniť výšku jej pokuty.

317 Z vyššie uvedeného vyplýva, že trvanie porušenia uvedené v článku 1 napadnutého rozhodnutia je štyri roky, a to od 1. januára 1991 do 1. januára 1995. Na základe toho sa musí vzhľadom na túto skutočnosť výška pokuty uloženej spoločnosti Dalmine znížiť.

3. *O nezohľadnení určitých poľahčujúcich okolností*

Tvrdenia účastníkov konania

318 Spoločnosť Dalmine vytýka Komisii, že nevzala do úvahy určité poľahčujúce okolností, ktoré odôvodňovali zníženie pokuty. Uznala, že ako na poľahčujúcu okolnosť prihliadala Komisia na krízu v hutníckom priemysle a z tohto dôvodu znížila pokutu o 10 %. Napriek tomu spoločnosť Dalmine tvrdí, že iné okolnosti by odôvodnili oveľa výraznejšie zníženie pokuty.

319 Spoločnosť Dalmine sa osobitne odvoláva na jej menšinovú a výhradne pasívnu úlohu v porušení, len niekoľko účinkov porušenia a skutočnosť, že ukončila porušenie hneď po tom, čo Komisia začala svoje vyšetrovanie 1. a 2. decembra 1994. Ďalej zdôrazňuje, že berúc ohľad na štruktúru trhu a súťaž na talianskom trhu a v Spoločenstve ako celku nemôže byť obvinená z úmyselného porušenia.

320 Keďže tieto skutočnosti zostali nepovšimnuté, výška pokuty je tak zreteľne neprimeraná účasti žalobcu na porušení. Základná výška pokuty sa rovná 16 % celkového výnosu z predaja jej relevantných výrobkov v roku 1998 (179,5 milióna ITL) na svetovom trhu, 38 % jej predaja na trhu Spoločenstva a 95 % jej predaja počas celého trvania porušenia v Nemecku, Francúzsku, Taliansku a v Spojenom kráľovstve.

321 Komisia tvrdí, že skutočnosť, že spoločnosť Dalmine skončila svoje protiprávne konanie po tom, čo Komisia začala vyšetrovanie, nie je poľahčujúcou okolnosťou. Jej vedľajšia úloha a jej údajná nezávislosť v rámci dohody obmedzujúcej hospodársku súťaž sú sotva relevantné.

322 Spoločnosť Dalmine nemôže zmenšiť svoju zodpovednosť odvolávajúc sa na ostatných adresátov napadnutého rozhodnutia. Nikdy sa priamo nedištancovala od dohody obmedzujúcej hospodársku súťaž a nezohrávala čisto pasívnu úlohu. Naproti tomu, navrhovala, aby výnosy získané zo stiahnutia sa spoločnosti Corus z trhu boli rozdelené „na európskej úrovni".

323 Komisia tvrdí, že úmyselná povaha porušenia, ktorého sa dopustila spoločnosť Dalmine, je nesporná a že nie je potrebné preukázať, že si bola vedomá porušenia článku 81 ods. 1 ES. Naproti tomu je postačujúce, že si nebola vedomá toho, že predmetom správania sa, z ktorého je obvinená, je obmedzenie hospodárskej súťaže

(rozsudok Súdneho dvora z 11. júla 1989, Belasco a i./Komisia, 246/86 Zb. s. 2117, bod 41, a z 1. februára 1978, Miller/Komisia, 19/77, Zb. s. 131). Je nepravdepodobné, že podnik, akým je spoločnosť Dalmine, si nebol vedomý najzákladnejších platných pravidiel zakazujúcich obmedzovanie hospodárskej súťaže (pozri v tomto zmysle bod 1 A usmernení o stanovení pokút).

Posúdenie Súdom prvého stupňa

324 Najskôr treba pripomenúť, že v danom prípade Komisia z titulu poľahčujúcich okolností spočívajúcich v kríze hutníckeho priemyslu v čase skutku znížila pokutu o 10 %.

325 Treba pripomenúť, že pri stanovení pokút musí Komisia postupovať v súlade so svojimi vlastnými usmerneniami o stanovení pokút. V usmerneniach o stanovení pokút je uvedené, že Komisia musí zobrať do úvahy každú z poľahčujúcich okolností vymenovaných v bode 3. V skutočnosti uvedený bod 3 pod názvom „poľahčujúce okolnosti" stanovuje, že „základná čiastka bude znížená tam, kde existujú poľahčujúce okolnosti, ako napr....". Hoci okolnosti vymenované v bode 3 usmernení o stanovení pokút sú bezpochyby okolnosti, ktoré mohla Komisia v osobitnom prípade vziať do úvahy, nie je povinná dodatočne znížiť pokutu z tohto titulu, že podnik predložil dôkaz poukazujúci na jednu z týchto okolností. V skutočnosti primeranosť prípadného zníženia pokuty z titulu poľahčujúcich okolností sa musí posúdiť z celkového pohľadu berúc do úvahy všetky relevantné okolnosti.

326 Na základe ustálenej judikatúry, ktorá predchádzala prijatiu usmernení o stanovení pokút, disponuje Komisia právomocou, na základe ktorej môže, ale nemusí pri stanovení pokuty, ktorú zamýšľa, uložiť, zobrať do úvahy určité skutočnosti najmä podľa okolností daného prípadu (pozri v tomto zmysle uznesenie SPO a i./Komisia, už citovaný v bode 282 vyššie, bod 54, a rozsudky Ferriere Nord/Komisia, už citovaný v bode 282 vyššie, body 32 a 33, a Limburgse Vinyl Maatschappij a i./ Komisia, už citovaný v bode 282 vyššie, bod 465, pozri tiež v tomto zmysle rozsudok KNP BT/Komisia, už citovaný v bode 282 vyššie, bod 68). V dôsledku chýbajúceho povinného označenia poľahčujúcich okolností v usmerneniach o stanovení pokút, ktoré je možné zohľadniť, je potrebné uviesť, že pri posúdení celkového ohodnotenia veľkosti každého zníženia pokuty z titulu poľahčujúcich okolností si Komisia zachovala určitý rozsah voľnej úvahy.

327 V každom prípade je postačujúce skonštatovať, že tvrdenie spoločnosti Dalmine týkajúce sa jej menšinovej a pasívnej úlohy v porušení uvedenom v článku 1 a jej údajná nezávislosť konať už bolo vyššie zodpovedané v bodoch 280 až 297 vyššie. Podobne námietky tvrdiace, že účinky tohto porušenia boli minimálne a že pokuta bola celkovo neprimeraná, boli preskúmané v bodoch 258 až 272 vyššie.

328 Pokiaľ ide o tvrdenie, že žalobca okamžite ukončil porušovanie, je potrebné uviesť, že „ukončenie porušovania, akonáhle zasiahne Komisia", ktoré je uvedené v bode 3 usmernení o stanovení pokút, nemôže logicky zakladať poľahčujúcu okolnosť, iba vtedy, keď existujú dôvodné predpoklady, že uvedeným zásahom sa dotknuté podniky vyzvali, aby nepokračovali v správaní, ktoré je v rozpore s hospodárskou súťažou. V skutočnosti sa zdá, že účelom tohto ustanovenia je, aby v prípade, že Komisia začne vyšetrovanie, podniky okamžite ukončili správanie, ktoré smeruje proti hospodárskej súťaži.

329 Z vyššie uvedeného osobitne vyplýva, že zníženie pokuty na tomto základe nemožno uplatniť v prípade, že porušenie skončilo pred prvým zásahom Komisie alebo že predmetné podniky prijali jasné rozhodnutie, že prestanú porušovať predpisy pred dátumom prvého zásahu.

330 Okrem toho, zníženie pokuty za týchto okolností by sa pri výpočte pokút na základe usmernení o stanovení pokút zdvojnásobilo pri zohľadnení dĺžky trvania porušenia. Jasným cieľom tohto zohľadnenia je prísnejšie potrestanie podnikov, ktoré porušujú pravidlá v oblasti hospodárskej súťaže počas dlhšieho obdobia, ako podnikov, ktoré ich porušujú len krátko. Zníženie výšky pokuty z toho dôvodu, že podnik ukončil protiprávne správanie ešte pred prvou kontrolou zo strany Komisie, predstavuje dvojité zvýhodnenie subjektov zodpovedných za krátke porušovanie predpisov.

331 V danom prípade treba poznamenať, že v rozsudku JFE Engineering a i./Komisia, už citovaný v bode 111 vyššie, vo svetle dôvodov a tvrdení účastníkov tejto veci Súd prvého stupňa posúdil, že žalobcom nemožno pripísať porušenie po 1. júli 1994, pretože neexistoval žiadny dôkaz o stretnutí Európsko-japonského klubu, ku ktorému malo v súlade s dovtedajšou praxou dôjsť na jeseň roku 1994. Z tejto skutočnosti vyplýva, že porušenie predpisov pravdepodobne prestalo alebo sa s ním prinajmenšom prestávalo vo chvíli, keď Komisia vykonala kontroly 1. a 2. decembra 1994.

332 Z toho vyplýva, že protiprávne správanie, ktoré zakladalo porušenie uvedené v článku 1 napadnutého rozhodnutia, nepokračovalo po prvej kontrole vykonanej Komisiou, a teda za okolností daného prípadu neopodstatňuje na zníženie výšky pokuty uloženej spoločnosti Dalmine.

333 Pokiaľ ide o tvrdenie spoločnosti Dalmine, že sa porušenia uvedeného v článku 1 napadnutého rozhodnutia nedopustila úmyselne, Komisia uvádza, že spoločnosť Dalmine bola účastníkom dohody, ktorej predmet smeroval proti hospodárskej súťaži. Ak osobitným cieľom dohody je obmedzenie hospodárskej súťaže, účasť podniku na takejto dohode môže byť len úmyselná bez ohľadu na dané štrukturálne zretele. Navyše, z ustálenej judikatúry je zrejmé, že účasť podnikov na porušení pravidiel hospodárskej súťaže nemožno ospravedlniť tým, že k takémuto konaniu boli prinútené správaním sa iných podnikov (pozri v tomto zmysle rozsudok Cement, už citovaný v bode 44 vyššie, bod 2557). Spoločnosť Dalmine sa na to, aby bola v danom prípade zbavená viny, nemôže spoliehať na štruktúru trhu alebo na správanie jej konkurentov.

334 Na základe vyššie uvedeného a na základe toho, že Komisia už zobrala do úvahy poľahčujúce okolnosti vzťahujúce sa na hospodársku krízu v sektore oceľových rúr a rúrok (pozri odôvodnenia 168 a 169 napadnutého rozhodnutia) a znížila dané pokuty, všetky námietky spoločnosti Dalmine vychádzajúce z absencie dodatočného zníženia pokút z titulu údajných poľahčujúcich okolností treba zamietnuť.

4. *O spolupráci spoločnosti Dalmine v priebehu správneho konania*

Tvrdenie účastníkov konania

335 Spoločnosť Dalmine namieta, že Komisia nerešpektovala oznámenie o spolupráci a porušila zásadu rovnakého zaobchádzania. Zdôrazňuje, že jej situácia je

porovnateľná so situáciou spoločnosti Vallourec, a kritizuje Komisiu za to, že neznížila pokutu vzhľadom na jej spoluprácu v priebehu správneho konania.

336 Spoločnosť Dalmine uvádza, že 4. apríla 1997 v odpovedi na otázky položené Komisiou počas jej vyšetrovania informovala Komisiu o tom, že: „[Základné pravidlá] môžu odrážať postavenie sektora bezšvíkových oceľových rúr a rúrok Spoločenstva... Toto postavenie vytvorilo dve línie: uskutočnenie racionalizačného procesu..., spojenia s japonským priemyslom, ktorého výrobná kapacita rozširovala dopyt. Tieto spojenia sa týkali vývozov rúr a rúrok (osobitne určených pre ropný priemysel) do iných oblastí než ES (Rusko a Čína) a mali tiež v úmysle obmedziť vývozy [rúr a rúrok] do ES po tom, čo spoločnosť [Corus] zatvorila svoje závody, a ďalej ochrániť priemysel oceľových rúr a rúrok Spoločenstva“ (príloha 3 k žalobe a odôvodnenie 65 napadnutého rozhodnutia).

337 Táto informácia preukazuje rozšírenie spolupráce žalobcu počas vyšetrovania a neexistujú objektívne dôvody na to, aby sa so spoločnosťami Vallourec a Dalmine zaobchádzalo v tomto ohľade rozdielne.

338 Komisia tieto námietky odmieta a na účel preukázať opodstatnenie jej rozhodnutia nepriznať ďalšie zníženie výšky pokuty sa odvoláva na ustanovenia uvedené v odôvodneniach 172 a 173 napadnutého rozhodnutia. Takéto zníženie môže byť priznané iba tým podnikom, ktoré svojou aktívnou spoluprácou umožnili Komisii ľahšie dokázať porušenie (rozsudok SCA Holding/Komisia, už citovaný v bode 277

vyššie, bod 156). Spolupráca spoločnosti Dalmine nebola vo vyšetrovaní rozhodujúca, keďže spočívala v podstate iba v namietaní skutočností preukázaných Komisiou.

339 Postoj spoločnosti Vallourec nemožno prirovnávať so spoločnosťou Dalmine. Spoločnosť Vallourec bola jediným podnikom, ktorý Komisii poskytol podstatné dôkazy týkajúce sa existencie a obsahu dohody obmedzujúcej hospodársku súťaž. Tento dôkaz značne uľahčil úlohu Komisie dokázať porušenia.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

340 Je ustálenou judikatúrou, že Komisia nemôže v rámci poskytnutej spolupráce nerešpektovať zásadu rovnakého zaobchádzania, všeobecnú zásadu práva Spoločenstva, ktorá je porušená vtedy, keď sa s porovnateľnými situáciami zaobchádza rozdielne alebo keď sa s dvoma rozdielnymi situáciami zaobchádza rovnako, pokiaľ takéto zaobchádzanie nie je objektívne odôvodnené (rozsudok Súdu prvého stupňa z 13. decembra 2001, Krupp Thyssen Stainless a Acciai speciali Terni/Komisia, T-45/98 a T-47/98, Zb. s. II-3757, bod 237, a v ňom citovaná ustálená judikatúra).

341 Rovnako treba pripomenúť, že nato, aby zníženie pokuty bolo z titulu spolupráce opodstatnené, musí sa podnik správať takým spôsobom, aby Komisii uľahčil plnenie úloh spočívajúcich v určení a potrestaní porušovania pravidiel Spoločenstva týkajúcich sa hospodárskej súťaže (rozsudok Súdu prvého stupňa zo 14. mája 1998, Mayr-Melnhof/Komisia, T-347/94, Zb. s. II-1751, bod 309 a v ňom citovaná ustálená judikatúra).

342 Treba pripomenúť, že v danom prípade vyhlásenia, ktoré urobil pán Verluca ako zástupcu spoločnosti Vallourec, ktorými odpovedal na otázky položené tejto spoločnosti Komisiou, sú kľúčovými dôkazmi, ktoré obsahuje spis v tejto veci.

343 Je pravdou, že pokiaľ podniky predložia Komisii v rovnakom štádiu správneho konania a za obdobných okolností podobné informácie týkajúce sa správania, ktoré sa im vytýka, stupeň poskytnutej spolupráce sa musí hodnotiť ako porovnateľný (pozri analogicky rozsudok Krupp Thyssen Stainless a Acciai speciali Terni/Komisia, už citovaný v bode 340 vyššie, body 243 a 245).

344 Ak odpovede poskytnuté spoločnosťou Dalmine na otázky boli pre Komisiu nejakým spôsobom použiteľné, len menej presne a jasne potvrdzovali niektoré informácie, ktoré už poskytla spoločnosť Vallourec prostredníctvom vyhlásení pána Verlucu.

345 Je preto potrebné uviesť, že informácia poskytnutá Komisii spoločnosťou Dalmine pred tým, než bolo OV zaslané, nie je porovnateľná s tou, ktorú poskytla spoločnosť Vallourec, a nie je postačujúca na odôvodnenie zníženia pokuty uloženej spoločnosti Dalmine nad 20 % zníženia, ktoré sa jej poskytlo za nenamietanie skutočností. Aj keď jej rozhodnutie nenamietať skutočnosti mohlo úlohu Komisie značne uľahčiť, nemožno to stotožniť s informáciou poskytnutou spoločnosťou Dalmine pred tým, ako bolo OV vydané.

346 Z toho vyplýva, že žalobný dôvod musí byť zamietnutý.

O stanovení výšky pokuty

347 Z vyššie uvedeného vyplýva, že pokuta uložená spoločnosti Dalmine sa musí znížiť, aby sa zohľadnila skutočnosť, že trvanie porušenia uvedené v článku 1 napadnutého rozhodnutia bolo v tomto prípade stanovené na štyri a nie na päť rokov.

348 Keďže spôsob stanovenia pokút uvedený v usmerneniach o stanovení pokút a uplatnený Komisiou v danom prípade nebol sám osebe namietaný, z tohto dôvodu sa Súd prvého stupňa domnieva, že je primerané so zreteľom na predchádzajúci bod aplikovať tento spôsob aj pri výkone jeho neobmedzenej súdnej právomoci.

349 Výška základnej pokuty je tak stanovená na 10 miliónov eur zvýšená o 10 % za každý rok trvania porušenia predpisov, t. j. spolu o 40 %, čo predstavuje 14 miliónov eur. Táto suma sa musí znížiť o 10 % z titulu poľahčujúcich okolností uvedených v odôvodneniach 168 a 169 napadnutého rozhodnutia a o 20 % z titulu spolupráce, aby konečná suma pokuty pre spoločnosť Dalmine bola 10 080 000 eur namiesto 10 800 000 eur.

O trovách

350 Podľa článku 87 ods. 3 rokovacieho poriadku môže Súd prvého stupňa rozdeliť náhradu trov konania alebo rozhodnúť tak, že každý z účastníkov znáša svoje vlastné trovy konania, ak účastníci nemajú úspech v jednej časti alebo vo viacerých častiach predmetu konania. V danom prípade každý z účastníkov nemal úspech v jednej časti alebo vo viacerých častiach predmetu konania, preto je opodstatnené rozhodnúť, že žalobca a Komisia znášajú svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov

SÚD PRVÉHO STUPŇA (druhá komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. **Článok 1 ods. 2 rozhodnutia Komisie 2003/382/ES z 8. decembra 1999 vzťahujúceho sa na konanie o uplatnení článku 81 ES (vec IV/E-1/35.860-B — Bezšvíkové oceľové rúrky) sa zrušuje v rozsahu, v akom uznáva existenciu porušenia vytýkaného žalobcovi pred 1. januárom 1991.**

2. **Žalobcovi sa výška pokuty uloženej podľa článku 4 rozhodnutia 2003/382 stanovuje na 10 080 000 eur.**

3. **V zostávajúcej časti sa žaloba zamieta.**

4. **Žalobca a Komisia znášajú svoje vlastné trovy konania.**

Forwood Pirrung Meij

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 8. júla 2004.

Tajomník

H. Jung

Predseda komory

N. J. Forwood

Obsah

Skutkový stav a konanie ..... II - 2406

Konanie pred Súdom prvého stupňa ..... II - 2407

Návrhy účastníkov konania ..... II - 2407

O návrhu zrušiť napadnuté rozhodnutie ..... II - 2408

1. O žalobných dôvodoch založených na porušení podstatných formálnych náležitostí v priebehu správneho konania ..... II - 2408

O zákonnosti otázok kladených Komisiou počas vyšetrovania ..... II - 2408

Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 2408

Posúdenie Súdom prvého stupňa ..... II - 2410

O zhode medzi oznámením o výhradách a napadnutým rozhodnutím, pokiaľ ide o dôkaz, o ktorý sa opiera ..... II - 2412

Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 2412

Posúdenie Súdom prvého stupňa ..... II - 2414

O prípustnosti určitých dôkazov ..... II - 2415

O dokumente Rozdeľujúci kľúč ..... II - 2416

— Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 2416

— Posúdenie Súdom prvého stupňa ..... II - 2417

O zápisniciach z výsluchu bývalých riaditeľov spoločnosti Dalmine ..... II - 2418

— Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 2418

— Posúdenie Súdom prvého stupňa ..... II - 2420

O zákonnosti rozhodnutia z vyšetrovania Komisie z 25. novembra 1994 ..... II - 2422

Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 2422

Posúdenie Súdom prvého stupňa ..... II - 2424

O prístupe k spisu ... II - 2427

Tvrdenia účastníkov konania ... II - 2427

Posúdenie Súdom prvého stupňa ... II - 2428

2. O hmotnoprávnych dôvodoch ... II - 2432

O nadbytočnosti podkladov v napadnutom rozhodnutí ... II - 2432

Tvrdenia účastníkov konania ... II - 2432

Posúdenie Súdom prvého stupňa ... II - 2434

O porušení uvedenom v článku 1 napadnutého rozhodnutia (Európsko-japonský klub) ... II - 2434

Žalobný dôvod týkajúci sa analýzy dotknutého trhu a správania adresátov napadnutého rozhodnutia na tomto trhu ... II - 2434

— Tvrdenia účastníkov konania ... II - 2434

— Posúdenie Súdom prvého stupňa ... II - 2437

O účasti spoločnosti Dalmine na porušení ... II - 2441

— Tvrdenia účastníkov konania ... II - 2441

— Posúdenie Súdom prvého stupňa ... II - 2441

O porušení zistenom v článku 2 napadnutého rozhodnutia ... II - 2442

O ustanoveniach zmluvy o dodávke medzi spoločnosťami Corus a Dalmine II - 2442

— Tvrdenia účastníkov konania ... II - 2442

— Posúdenie Súdom prvého stupňa ... II - 2446

O žalobnom dôvode týkajúcom sa dohody obmedzujúcej hospodársku súťaž a účasti spoločnosti Dalmine na ňom ... II - 2450

— Tvrdenia účastníkov konania ... II - 2450

— Posúdenie Súdom prvého stupňa ... II - 2455

O žalobnom dôvode týkajúcom sa relevantného trhu a spojitosti s porušením uvedeným v článku 1 napadnutého rozhodnutia ... II - 2461

— Tvrdenia účastníkov konania ... II - 2461

— Posúdenie Súdom prvého stupňa ... II - 2462

O návrhu na zrušenie pokuty alebo zníženie jej výšky ..... II - 2466

1. O závažnosti porušenia ..... II - 2467

O definícii relevantného trhu a účinky porušenia ..... II - 2467

Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 2467

Posúdenie Súdom prvého stupňa ..... II - 2469

O posúdení jednotlivého správania sa a nerozlišovanie medzi podnikmi na základe ich veľkosti ..... II - 2474

Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 2474

Posúdenie Súdom prvého stupňa ..... II - 2476

2. O trvaní porušenia ..... II - 2482

Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 2482

Posúdenie Súdom prvého stupňa ..... II - 2483

3. O nezohľadnení určitých poľahčujúcich okolností ..... II - 2487

Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 2487

Posúdenie Súdom prvého stupňa ..... II - 2489

4. O spolupráci spoločnosti Dalmine v priebehu správneho konania ..... II - 2492

Tvrdenie účastníkov konania ..... II - 2492

Posúdenie Súdom prvého stupňa ..... II - 2494

O stanovení výšky pokuty ..... II - 2496

O trovách ..... II - 2496